

► El contrapoder amazigh

Roda el món // Pàgina 18

Les revoltes de l'any 2001 a la Cabília han generat un potent moviment popular de reivindicació de la identitat amazigh enfront de l'autoritat centralista algeriana.

► Boicot a Inditex

Què es cou // Pàgina 22

El col·lectiu Columna Clitoriana de Manresa inicia una campanya de sensibilització i denúncia pels mètodes d'explotació laboral que practica l'empresa del gallec Amancio Ortega.

► La rumba invisible

Expressions // Pàgina 24

El grup Rumberes del Garrotxa amplia el repertori del flamenc tradicional català recuperat i interpretat per gent paia i gitana. Un treball de recerca en la música popular de Ponent.

directa

setmanari de comunicació

núm. 50 // 23 de maig de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

Catalunya lidera el llistat de tortures a l'Estat espanyol

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

200 DENÚNCIES PER MALTRACTAMENTS ALS PAÏSOS CATALANS L'ANY 2006

» Així està el pati // Pàgina 9

Els Mossos posen setge al dret a la manifestació

La 'mani' dels 'kubotans'. Prop de 500 policies van participar en l'operació d'encerclament de la marxa per l'okupació del 19 de maig

» Així està el pati // Pàgina 13

'Estatotfatal' promou desenes d'accions en defensa del territori

Sota el paraigua reivindicatiu del Silema "Està tot fatal", la setmana passada es van desenvolupar desenes d'accions enginyoses, manifestacions, actes i concentracions a les Terres de Ponent, les comarques de Girona, el Camp, les Terres de l'Ebre, Castelló, València i Mallorca. També a diferents ciutats i barris de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

» Així està el pati // Pàgina 11

Els arrestats per pintar un monòlit fatxa es pengen tres dies

Entre el dijous 17 i el dilluns 21 de maig, la façana de la seu de la CGT a la ciutat de Lleida va incorporar una vistosa protesta. Es tractava de tres persones condemnades a arrest domiciliari per haver realitzat pintades a un monòlit franquista situat a la plaça Cervantes. En un primer moment els havien condemnat a treballs per la comunitat, però després d'un recurs la pena va ser modificada. Van decidir fer l'arrest de quatre dies a la seu de CGT i convertir-lo així en una sonora protesta.

» Així està el pati // Pàgina 17

Precarietat a la Casa de l'Ardiaca de Barcelona

Alguns dels treballadors de l'Arxiu Històric de la ciutat a la Casa de l'Ardiaca han denunciat la situació de precarietat laboral que viuen. El consistori barceloní ha decidit subcontractar-los a través d'altres empreses i evitar així el conveni laboral de l'Ajuntament de Barcelona.

Aquest fet comporta uns salaris ostensiblement més baixos que la resta de personal. A més, els contractes són curts i els fan renovacions a través d'empreses diferents, fet que impedeix que puguin reclamar millors salaris per antiguitat.

» Així està el pati // Pàgina 12

Osona es coordina en defensa del territori

La Coordinadora per la Defensa del Territori, que aglutina totes les entitats osonenques que treballen contra el creixement i l'especulació, va reunir unes 400 persones als carrers de Vic per rebutjar l'actual model de planificació territorial.

Alguns dels lemes més escoltats durant la marxa del 19 de maig estaven relacionats amb la línia de Molt Alta Tensió (MAT), però també respecte molts altres projectes de creixement que afecten Centelles, la Vall del Ges, el Mallol i la Guixa-Sentfores.

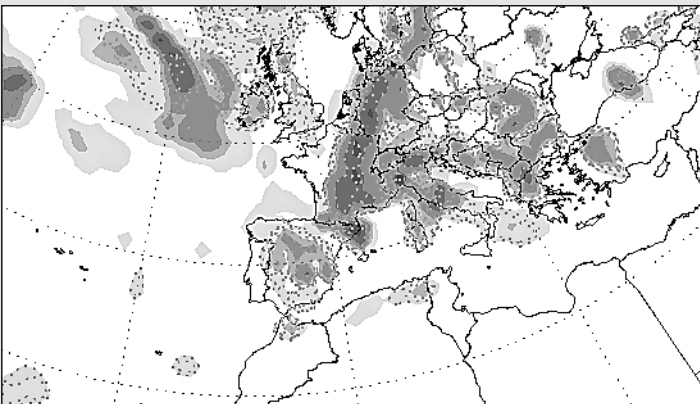
Editorial

L'engranatge de la tortura

De cop i volta tothom es posa les mans al cap quan veu les imatges dels mossos d'esquadra apallissant un detingut a la comissaria de Les Corts de Barcelona. La ciutadania, incrèdula, considera que és intolerable i els responsables polítics surten a penjar-se medalles assegurant que aplicaran mà dura contra els agressors, presumptes, segons la llei. Mentrestant, 200 persones han denunciat haver estat torturades per funcionaris públics durant tot el 2006 i nou van morir mentre estaven custodiades a comissaria o a una presó. I ningú es posa les mans al cap. El motiu és ben senzill: hi ha un engranatge perfecte, com el mecanisme precís d'un rellotge, que assegura i permet que la tortura continuï sent una realitat el 2007. Les rodets d'aquest engranatge tenen noms i cognoms: són policies i funcionaris de presons, els forenses, els fiscals, els advocats, els jutges i els polítics. Però hi ha una altra part del mecanisme que en forma part perquè calla, perquè mira cap a una altra banda, perquè prefereix no saber –per por, per comoditat, perquè no vol pensar que els “seus” torturen– i es converteix així en còmplice dels altres protagonistes d'aquesta macabra història: parlem d'una immensa part de la societat. Avui dia, en aquesta suposada “democràcia”, només, hi ha una arma que ens permet combatre la tortura: la denúncia. Tot i ser silenciada, rebutada, arxivada, permet ser una esclatxa enmig d'aquest mecanisme perfecte. I de tant en tant, l'atura, durant uns segons. Els indults, les penes ridícules o els casos arxivats no ens han de desanimar. Sinó, obligar-nos a seguir endavant, com cada vegada fan més persones, per acabar amb aquesta arma de l'estat. Com va fer Eva Forest, que aquest dissabte ens va deixar després d'anys de lluita contra l'anomenada “barbàrie de la democràcia”, a qui, amb el vostre permís, dediquem aquestes quatre ratlles.

Fotografiem, doncs existim

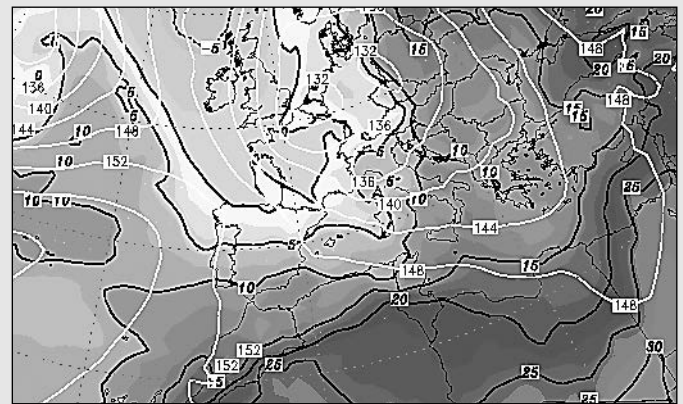
Edu Bayer

Fortes tempestes amb llamps i trons al nord-est de Catalunya dissabte 26 a la tarda-vespre.

Núvols i clars

Durant el dimecres podran caure alguns ruixats i tempestes a punts aïllats del sud de Catalunya. Dissabte a la tarda les tempestes podran ser més fortes i intenses a les comarques de Barcelona i Girona. En general la resta de dies farà sol, amb núvols dispersos. Les temperatures en ascens fins dissabte i en clara davallada a partir de diumenge. Refrescarà força dilluns.

La nit de dilluns a dimarts 28 de maig les temperatures patiran una forta baixada.

Com s'ha fet?

Mentre feiem el tancament de l'actual edició del setmanari DIRECTA, companys del portal Vilaweb ens alertaven de l'aparició dels noms, cognoms i dades personals d'un redactor i un fotògraf del setmanari en un fòrum de debat dels mossos d'esquadra, enmig de múltiples insults i amenaces. La persona que aportava aquesta dades, també assenyalava a altres persones que participen dins els moviments socials de la ciutat de Barcelona. Tot i tractar-se d'un delictes tipificat al codi penal, a l'hora de tancar aquesta edició ningú havia retirat les dades del portal. A més, el signant del missatge assegura que penjarà més dades properament i signava amb el seu correu electrònic. Evidentment, dades personals d'aquesta mena només es poden tenir si s'extreuen d'arxius interns dels Mossos d'Esquadra. Nosaltres en deixem constància aquí i també al Sindicat i al Col·legi de Periodistes per prudència i prevenció de que aquestes amenaces es poguessin materialitzar.

Fe d'errades:

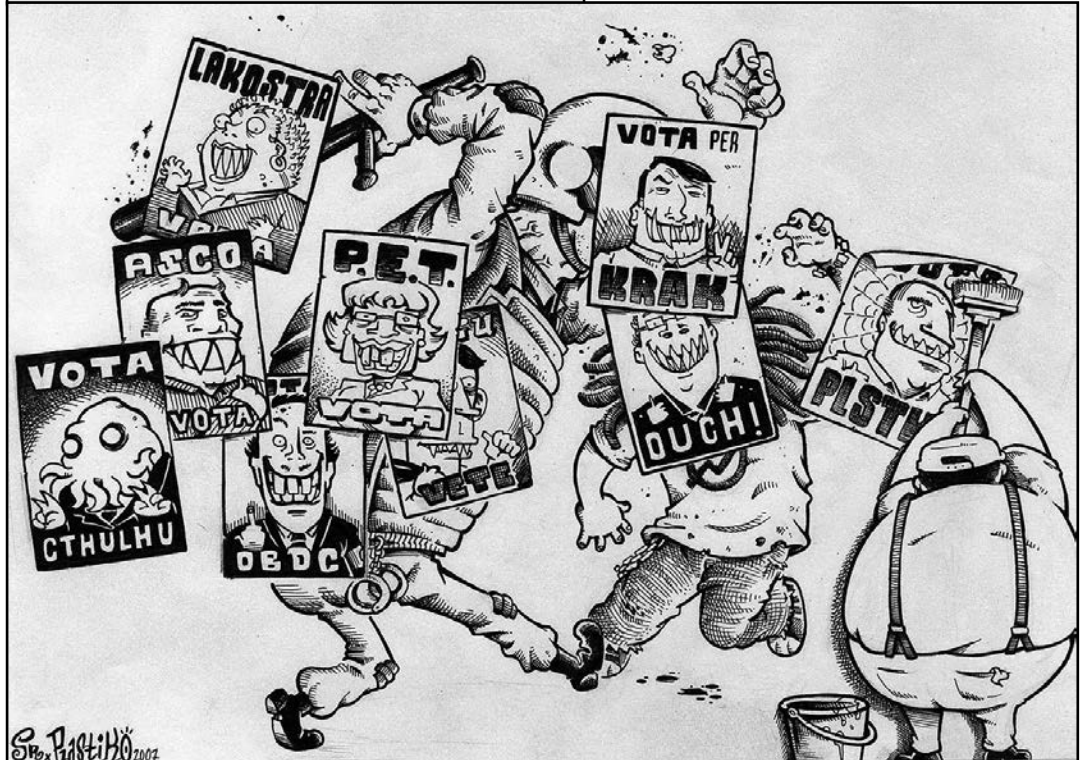
Al número de la setmana passada, el reportatge de cultura sobre el cinema de sèrie B havia d'anar signat per Ignasi Franch en comptes de Roger Palà. L'entrevista de cultura havia d'anar signada per Jordi Vidal. I la ressenya principal, del concert de Ràbia Positiva, anava il·lustrada amb una fotografia que ens havia cedit amablement la Roser Ortiz i que, per error, vam posar sense firmar.

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa
REDACCIÓ
De dalt a baix: Lluç Salellas *
Impressions: Laia Alsina i Mariona
Ortiz * Així està el pati: Guillem
Sánchez, Lluç Salellas, Laia Alsina,
Jesús Rodríguez *
Roda el món: Guillem Sánchez *
Observatori dels mitjans: Enric
Borràs i Abelló * Què es cou:
Gemma Garcia i Jordi Panella *
Expressions: Roger Palà,
Jordi Vidal i Santi Eizaguirre *

La graella: Pau Cortina
FOTOGRAFIA
Edu Bayer i Arnau Bach
CORRECCIÓ
Laia Bragulat, Carles Biosca,
Òscar Canudas i Laura Ruiz
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigo
ADMINISTRACIÓ
Miquel Correa

El racó il·lustrat

Sr. Plastiko

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 22

Àrees de treball de Directa:
 redaccio@setmanaridirecta.info
 fotografia@setmanaridirecta.info
 il.lustracio@setmanaridirecta.info
 disseny@setmanaridirecta.info
 subscripcio@setmanaridirecta.info
 distribucio@setmanaridirecta.info
 publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciador.
- **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitat comercials.
- **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbott Way, Stanford, California 94305, USA

» 463 persones han mort al segle XXI a l'Estat espanyol mentre estaven sota custòdia de les diferents administracions. 115 d'aquestes morts es van produir l'any passat_

» Les diferents organitzacions que lluiten contra la tortura denuncien que l'Ertzaintza i els Mossos d'Esquadra han "perfeccionat" els mètodes de tortura, tot centrant-se en aspectes psicològics_

» Durant el 2006 i només a Barcelona, s'han recollit un centenar de denúncies contra els Mossos d'Esquadra_

PAÏSOS CATALANS // INFORME SOBRE LA TORTURA

Els Països Catalans, al capdavant de les denúncies per tortures

Prop de dues-centes persones han fet públiques les agressions patides durant 2006 a mans de les diverses policies i dels funcionaris de presons

Segons les Nacions Unides, tortura és: "Tot acte pel qual s'infringeix intencionadament a una persona dolors o patiments greus, ja siguin físics o mentals, amb l'objectiu d'obtenir d'ella o d'un tercer informació o una confessió, de castigar-la per un acte que hagi comès o que se sospita que ha comès, o d'intimidar o coaccionar aquesta persona o d'altres, per qualsevol raó basada en qualsevol tipus de discriminació, quan aquests dolors siguin infringits per un funcionari públic o persona en l'exercici de funcions públiques, a instància seva o amb el seu consentiment". A l'Estat espanyol, entre el 2001 i el 2006, 4.200 persones diuen haver estat víctimes de la tortura.

Laia Alsina

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Durant l'any 2006, 144 persones torturades a Catalunya, 39 al País Valencià i 14 a les Illes Balears. Aquestes són les dades que revela l'últim informe de la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura que es pot llegir sencer a prevenciontortura.org. Unes xifres que posen de manifest que, segons els casos denunciats, als Països Catalans, globalment, ha augmentat el nombre d'agressions per

ta no respon, necessàriament, a un increment desmesurat de l'abús de la força per part dels funcionaris públics, sinó que té molta relació amb el fet que cada vegada es pren més consciència de la necessitat de denunciar la tortura. Pel que fa a d'altres territoris, Andalusia és la segona en el rànquing, seguida de Madrid, el País Basc Herria (sense tenir en compte Iparralde) i Galícia.

Qui són les víctimes?

L'informe en qüestió també detalla quins són els col·lectius més castigats per la tortura i els maltractaments. En el cas català, la majoria de casos arriben des dels moviments socials, amb gairebé vuitanta denúncies. Immigrants, presos i persones a qui s'ha aplicat el règim d'incomunicació també registren dades destacables.

Pel que fa a les morts, nou persones han perdut la vida als Països Catalans durant el 2006 mentre estaven sota custòdia d'algun funcionari públic. La major part a la presó, tot i que al País Valencià destaquen les tres defuncions de detinguts per les policies locals.

Les primeres xifres de 2007 no són gaire positives, des que va començar l'any i fins el 25 d'abril,

Un jove de Gràcia apallissat per la Guàrdia Urbana de Barcelona, el gener de 2005.

Arxiu DIRECTA

sis persones han mort mentre eren a la presó o a la comissaria. D'aquestes, una va morir detinguda a Reus pels Mossos d'Esquadra, quatre més eren reclusos als centres de Picassent, Quatre Camins i la Model. L'última víctima mortal es va produir al centre d'internament de menors de Villena, a Alacant.

El banc dels acusats

Les persones que denuncien haver patit tortures assenyalen amb el dit els seus agressors, la majoria dels quals pertanyen a la Policia Nacional espanyola. Els Mossos d'Esquadra tampoc es queden curts, amb una cinquantena de

persones que asseguren que han estat maltractades per membres d'aquest cos, mentre les policies locals arriben a la trista xifra de quaranta-set denúncies, més de la meitat al País Valencià. La Guàrdia Civil i els funcionaris de presons tanquen la llista.

La importància de denunciar

Els responsables de la Coordinadora i de les entitats que en formen part no amaguen que molt pocs casos denunciats s'arriben a investigar. I en els casos que s'aconsegueix, els responsables són absolts, condemnats a penes que no comporten presó o indultats. Amb les xi-

fres a la mà, queda palès que, entre el 2001 i el 2005, 170 denunciats han estat condemnats i 560 absolts. Durant aquests anys, més de 3.500 persones havien denunciat haver estat torturades.

Entre el 2001 i el 2005, 170 denunciats per tortures han estat condemnats i 560 absolts

Tot i això, les diferents organitzacions que lluiten contra la violència de l'Estat insisteixen en la necessitat de denunciar, ja que, així, —asseguren— "s'aconsegueix pressionar els jutges i polítics, i als mateixos funcionaris que maltracten. I, sobretot, a la societat que no vol veure què està passant".

Eva Forest, una de les principals impulsores de la lluita contra la tortura, ho diu ben clar: "Si, quan surts de la tortura, denúncies, et recuperes. T'han volgut descompondre, has dit el que volien, has plorat, has fet les coses més impensables... Doncs surts i dius: 'M'han torturat. Protesto'... Recuperes la dignitat".

144 persones torturades a Catalunya, 39 al País Valencià i 14 a les Illes Balears durant el 2006

part de policies i funcionaris de presons, especialment a Catalunya, on —en un any— gairebé s'han doblat les xifres. Des de la Coordinadora, però, asseguren que aques-

La reflexió

Societat democràtica versus Estat torturador

Jorge del Cura

Membre del Centre de Documentació contra la Tortura

El concepte de tortura està associat a la intolerància ideològica i als pitjors i més cruels règims polítics: tortura i dictadura se'ns presenten com a sinònims. Així, es dona per fet que, en una societat democràtica, no es tortura els detinguts i presos.

Però, segons l'últim informe de la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura, observem que són les societats més

actives en la defensa dels drets humans, amb un nivell de lluita social més alt i més alternatives polítiques, les que registren el nombre de denúncies per tortura i maltractaments a detinguts més alt.

Això no suposa cap contradicció sinó que, al contrari del que pretenen les autoritats i responsables polítics, les denúncies per tortura responen —a més d'una realitat dels fets denunciats— a un compromís real amb la llibertat i la dignitat de les persones, i no a objectius i consignes inconfessables.

Els estats —l'espanyol entre ells— que afirmen defensar la democràcia i la llibertat, en lloc de perseguir la tortura, desqualifiquen, amenacen i persegueixen els qui denuncien.

Una societat on no es denuncien casos de tortura o de maltractaments a detinguts no és democràtica, és una societat espantada, dominada per la por.

Ben al contrari de les pretensions de les administracions, una societat on es denuncien les tortures i vexacions als detinguts —fets inseparables de l'existència de policies i presons— és activa,

demostra que no té por, que és capaç de decidir per ella mateixa i que, alhora, és —ara sí— lliure i democràtica.

Els ciutadans no han d'aver-gonyir-se que es denunciïn casos de tortura, haurien de mostrar el seu rebuig a la por de fer públiques aquestes agressions, al fet que les que es denuncien no siguin investigades, i que els seus responsables no només no siguin sancionats, sinó que, en moltes ocasions, siguin condecorats, mentre les víctimes de la tortura no reben cap tipus d'atenció ni reparació.

» Quan acabi el judici de l'11-M, serà el torn dels joves de Torà. Un d'ells, Jordi Vilaseca, va denunciar tortures després que una anàlisi clínica a l'hospital on va ser ingressat mentre estava incomunicat detectés amfetamines a l'orina. El noi portava dies a la comissaria dels Mossos de Lleida. El cas s'ha arxivat en ferm per l'Audiència Provincial de Lleida_

» Des dels diversos col·lectius que conformen les associacions de lluita contra la tortura, s'adverteix que els maltractes no només es produeixen a la comissaria o a les presons, també a les manifestacions al carrer, un aspecte que —asseguren— no s'acostuma a tenir en compte_

» El jutge Baltasar Garzón va assegurar, a finals de l'any passat, que s'instal·larien càmeres a les comissaries i s'informaria en tot moment d'on es troben les persones a qui s'aplica la incomunicació. La resposta de la policia va ser que no hi havia prou recursos_

ESTAT ESPANYOL // PERFIL PSICOLÒGIC DEL TORTURADOR

Qui pot ser un torturador?

JORGE BARUDY ÉS PSIQUIATRE I DIRECTOR DEL CENTRE EXIL. VICTORIA MENDOZA ÉS PSICOTERAPEUTA I COL·LABORA HABITUALMENT AMB EL TORTURAREN AURKAKO TALDEA (TAT). TOTS DOS TREBALLEN AMB PERSONES QUE HAN PATIT LA TORTURA. TOTS DOS, HAN ESTAT TORTURATS A XILE I MÈXIC, RESPECTIVAMENT. EXPERTS EN LA MATÈRIA PER LA SEVA PROFESSION I PER LA SEVA EXPERIÈNCIA TENEN MOLT CLAR QUIN ÉS EL PERFIL DE LES PERSONES QUE TORTUREN.

Torturaren Aurkako Taldea (TAT)

Victoria Mendoza PSICOTERAPEUTA

☞ L.A
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Què és la tortura?

És l'agressió física i psicològica contra una persona, amb l'objectiu de treure-li informació o fer-li dir alguna cosa contra la seva voluntat. Cal pensar però, que les persones que sobreviuen a la tortura, saben valorar millor que és la vida perquè han estat a punt de perdre-ho tot i, sovint, molt a prop de la mort.

Quin és el perfil d'un torturador?

Depèn. Quan treballes amb una persona torturada és molt important veure quin tipus de torturador li va tocar. És a dir, si és algú que estava contra les teves idees, perquè seria un torturador polític, o si no té molt clar quina és la teva ideologia, perquè n'hi ha molts que simplement deixen anar odi i ràbia, sense motius ideològics. De fet, hi ha qui agredeix sense saber a qui ni per què, ni amb quina finalitat. Se'ls paga, compleixen el seu horari i feina i ja està. D'altres pensen que cal castigar a una persona perquè s'ho mereix, pel que pensa o perquè està equivocada i que cal espantar el seu col·lectiu, la societat que l'envolta. El més important però, és que, de base, compleixen amb el fet de ser persones poc emotives, poc sentimentals, normalment per culpa del seu passat.

Com s'ensenya a torturar?

En principi hi ha un perfil determinat i, si no es té, s'alliçona. Es prepara el torturador perquè desconnecti de la culpa, del sentiment, de l'emoció. Hi ha trets de persona-

litat que ja estan presents i, els altres, es van creant. Ajuda que tinguin un caràcter fred i calculador. Després de seleccionar, cal ensenyar-los tipus de tortura, tècniques, eines, com no deixar marques. I se'ls ensenya a treballar amb uns límits, segons el que vulguin obtenir.

“Hi ha qui agredeix sense saber a qui ni per què, ni amb quina finalitat. Se'ls paga, compleixen el seu horari i feina i ja està”

Qui hi ha darrera d'un torturador?

A l'Estat espanyol, les persones que torturen no són les que decideixen a qui torturaran, només reben una ordre. Qui hi ha al darrera? Un partit polític, algú que ostenta poder i té por que algú posi en perill el control que exerceix contra la població... Els torturadors no reben una ordre directa, mai saben qui dona la primera ordre. Ho pots suposar. Pot ser un polític, un jutge, un comandament policial o militar, però tot això no es pot demostrar, només intuir. Per això, caldria que quan es denuncia, no s'acusés només a l'executor, sinó també a qui n'és responsable, ni que sigui per omissió.

Jorge Barudy PSIQUIATRA

☞ L.A

Què és la tortura?

La tortura és un instrument per exercir poder sobre persones realment indefenses, un mètode per obtenir informació a través del dolor i, alhora, destinat a danyar aquelles persones que són una amenaça per al poder en un moment determinat.

Quin és el perfil d'un torturador?

Teòricament, qualsevol persona pot transformar-se en un torturador, sobretot perquè cada vegada més la “formació” és més sofisticada, tendeix més a la dessensibilització o l'anul·lació d'una de les característiques de la condició humana que és l'empatia. Precisament, és el que es fa amb els marines als Estats Units. Hi ha un tipus de persona més predisposada? Evidentment hi ha una mena de “selecció” científicament programada. S'elegiran persones que tenen una certa fragilitat o vulnerabilitat per acceptar el fenomen que és la tortura. No s'elegeix algú que té una personalitat sana, una història d'infantesa i família adequades, i que té accés a la reflexió i empatia. Elegiran homes i dones que són dependents de l'autoritat, que es regeixen pel principi que “una persona que té autoritat

sempre té raó”. En el fons també depenen de forma terrible, del reconeixement de l'altre que està situat per sobre jeràrquicament. Acostumen a ser persones amb mancances afectives, algú que, fruit de la seva pròpia història de maltractes, de violència, ha desenvolupat una personalitat psicopàtica, que no coneix que és l'empatia, els sentiments de culpa i responsabilitat amb els actes que tu produeixes.

Com s'ensenya a torturar?

S'ha de crear odi cap a les persones que seran les seves víctimes, un odi destructiu, basat en la despersonalització de l'altre. En el cas de soldats i policies està clar que és un odi dirigit. No odien a tot el món, odien determinats homes i dones amb unes determinades característiques.

Qui hi ha darrera d'un torturador?

Les escoles de torturadors existeixen arreu del món. Avui en dia se sap que als Estats Units, l'exèrcit, els serveis de seguretat, produeixen torturadors, per dir-ho d'alguna manera... Com ho fan els exèrcits de tots els països del món i creen equips de torturadors i torturadores a través d'un ensinistrament. A l'Estat espanyol és difícil de determinar, costa molt de saber. Crec que l'estat i els responsables polítics tenen el deure d'investigar i desarticlar aquest fenomen. Però el gran desafiament que tenen és crear mecanismes de negació de la tortura en el que podríem anomenar violència organitzada.

Torturaren Aurkako Taldea (TAT)

» Iker Agirre va ser el primer detingut a qui van incomunicar durant cinc dies després de l'anunci de Garzón, que, precisament, era qui portava el cas. Segons la família i l'advocat, mentre els deien que l'estaven traslladant a Madrid i que estava bé, el jove era torturat a la Jefatura Superior de Policía de Barcelona_

» El 2006, el govern espanyol va ratificar el Protocol Facultatiu de la Convenció Contra la Tortura de Nacions Unides. L'ha de començar a aplicar el 22 de juny. Fins al dia d'avui, no s'ha posat en marxa cap de les mesures que contempla_

» El 19 de març d'aquest any, el Departament d'Interior, Relacions Públiques i Participació de la Generalitat va presentar la creació d'un Comitè d'Ètica de la Policia, encarregat, entre d'altres funcions, d'elaborar un Codi Ètic. Segons fonts del departament, de moment, tot ha quedat en una presentació_

ESTAT ESPANYOL // RATIFICACIÓ DEL PROTOCOL FACULTATIU DE L'ONU

El protocol preventiu de la tortura a un mes de la seva implementació

✉ Gemma Ubasart i González
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El passat 23 de juny el govern espanyol va ratificar el Protocol Facultatiu a la Convenció contra la Tortura de Nacions Unides. El seu artíclat assenyala que en un any aquest Protocol ha de ser implementat pels Estats a través de la constitució i posada en marxa de mecanismes nacionals de prevenció de la tortura. El Protocol introdueix una novetat sense precedents: la possibilitat que organismes de vigilància independents dels tres poders de l'Estat treballin sota l'empareda de l'ONU, amb facultats per entrar en qualsevol centre de privació de llibertat —presons, centres de detenció, comissaries...— i investigar les possibles vulneracions de la Convenció contra la Tortura que es constatin.

La tortura és una realitat present a casa nostra. Cal establir mecanismes per prevenir aquesta xacra

La implementació del Protocol suposa la creació de dos mecanismes amb la finalitat de supervisió, control i prevenció de la tortura. El primer, el subcomitè internacional format per deu membres (posteriorment en seran vint-i-cinc) escollits entre "persones de reconegut prestigi" designades pels

L'exrelator de Nacions Unides contra la tortura, Theo Van Boven, ha denunciat les males pràctiques espanyoles

Oriol Clavera

govern dels diferents estats que s'han acollit al Protocol. I el segon, els mecanismes nacionals, independents dels poders de l'Estat i conformats per membres de la societat civil. En aquest sentit, la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura —plataforma integrada per organitzacions de lluita contra la tortura i defensa dels drets humans de l'Estat— treballa per

aconseguir una aplicació del Protocol amb qualitat, apostant per la implementació d'una tipologia de mecanismes que suposin un avenç en la prevenció de la tortura. És a dir, es cerca que aquest Protocol no quedi en paper mullat.

► El cas català

La Coordinadora ha elaborat una proposta de mecanisme català de

prevenció de la tortura partint de la base que Catalunya té assumides gairebé totes les competències que tenen a veure amb la matèria: policia, institucions penitenciàries, centres hospitalaris i centres de menors. Aquesta proposta ha estat presentada a la classe política (conselleries i parlamentaris), així com també a la Sindicatura de Greuges, amb la voluntat de treballar conjuntament en l'elaboració d'un mecanisme que suposi un salt qualitatiu en el tractament de les qüestions que ens ocupen. Però a un mes vista de la implementació del Protocol, les notícies que arriben no són massa esperançadores.

► Primar la independència

Els ombudsmen nacionals (Sindic de Greuges, Ararteko...) i estatal (Defensor del Pueblo) han expressat en repetides ocasions la seva voluntat d'assumir les funcions que es recullen al Protocol, rebutjant la creació de nous mecanismes per la prevenció de la tortura, independents dels poders públics. Encara que no hi ha cap posicionament oficial, semblaria que tant l'Estat com el govern català estarien disposats a acceptar aquesta proposta dels ombudsmen. Des de la Coordinadora, així com també des

d'altres associacions de defensa dels drets humans (Amnistia Internacional, Associació per la Prevenció de la Tortura) s'insisteix en la necessitat de la independència del mecanisme; independència que aquestes figures no poden garantir. L'elecció dels ombudsmen es duu a terme mitjançant un pacte entre els grups parlamentaris, depenent aquesta elecció de les majories polítiques que s'estableixen en cada moment. També cal destacar que si bé aquestes figures han tingut des de la seva creació àmplies competències per dur a terme un control dels llocs de privació de llibertat, la seva acció ha estat gairebé irrellevant.

Així, i a mode de conclusió, constatem que malauradament la tortura és una realitat encara present a casa nostra. És per això que cal establir mecanismes per prevenir aquesta xacra. El Protocol insisteix en la importància de la societat civil per aconseguir aquest objectiu. Perquè tant sols des de la independència i el coneixement de la realitat que aporta el treball des de la proximitat amb les persones afectades es podran fer passos substantius en la defensa del dret a la integritat física i psíquica de les persones privades de llibertat. ■

Les Nacions Unides i la tortura

✉ Laia Alsina

Theo Van Boven, l'exrelator especial de les Nacions Unides contra la tortura, va veure com el govern de José María Aznar llençava a la paperera el seu informe sobre l'Estat espanyol. L'executiu el va convidar, l'any 2003, amb la intenció que deixés clar que el govern del PP no torturava. Però el document que va elaborar Van Boven no va complir les expectatives d'Aznar i assegurava "que no hi havia motiu per creure que les denúncies per tortures fetes a l'Estat espanyol fossin invencions". I va fer tot un seguit de recomanacions per combatre-les. Recomnacions que el PP va rebutjar i que

el PSOE no ha seguit, permetent que situacions com la incomunicació continuïn facilitant maltractaments físics i psicològics contra els detinguts.

Aquesta darrera afirmació no és gratuïta, es constata a l'informe de 2006 del nou relator, Manfred Nowak, i també al document que va fer públic a mitjans de març. L'actual representant de les Nacions Unides en aquesta matèria critica fermament la política preventiva de l'Estat espanyol i denuncia la falta d'investigació en els casos de tortures, tot qualificant de "negligència" el règim d'incomunicació, la falta de depuració de les administracions i la negativa a enregistrar els interro-

gatoris policials, entre d'altres aspectes. Nowak qualifica d'absurda la dispersió dels presos polítics i conclou l'informe assegurant que, tot i que "l'abril de 2006, el govern espanyol va ratificar el Protocol facultatiu a la Convenció contra la Tortura i altres tractes o penes cruels, inhumanes o degradants, no s'han designat els mecanismes de prevenció". El protocol en qüestió s'ha de posar en funcionament el pròxim 22 de juny. Fa un mes, la responsable de premsa del ministre espanyol d'Interior, Alfredo Pérez Rubalcaba, es limitava a dir que, si algú preguntava a l'alt càrrec per aquest tema, la resposta seria: "S'està estudiant".

Impressions

Jesús Lizano. Poeta / opinio@setmanaridirecta.info/

La conquesta de la innocència

Al·lò més bell, més humà i més llibertari és l'ideal que simbolitza i al que ens crida l'Acràcia, que consisteix en veure'ns tots els que ja som, tots els éssers humans: companys, alhora que tots som únics, si es fa possible la llibertat de pensar, sentir i viure no consisteix en una Pancràcia deshumanitzadora, de dominants i dominats. Valgui aquesta imatge: formem un sense fi de numeradors diferents, complexos, enfrontats, però alhora tots tenim un denominador comú, que és allò difícil de veure, perduts en aquest món que anomena "món real polític", que impedeix avançar cap al "món real poètic", l'Acràcia. I *Lizania*, aquesta aventura poètica que em viu i que representa alhora l'únic i el company que sóc, fusionada amb aquest ideal llibertari significa aquest missatge. I el meu últim llibre, *Lizanote de la Acràcia o la conquesta de la innocència*, un pas endavant, una crida —ho dic en la introducció— "a que allò llibertari deixi de fusionar-se amb allò polític i es fusioni amb allò poètic, i que allò poètic deixi de ser un guarniment, una cosa simplement estètica, i que s'entengui com el veritable humanisme". O sigui: el comunisme poètic que fa viable allò que el religiós i el polític han evidenciat no poder aconseguir,

precisament veure'ns tots els éssers humans companys, superant tot sectarisme. El text *Lizania*, al llarg de cinquanta anys, manifesta el que penso i sento lliurement i tota l'evolució que ha anat tenint aquest procés creatiu. I un dels poemes d'aquest últim llibre deixa ben clar que aquesta conquesta de la innocència consisteix no en què nosaltres la conquerim sinó que la nostra forma de viure faci possible que ella ens conquereixi perquè el món real, lliure de tot racionalisme i de tot irracionalisme, de tota bogeria, deixi de veure's sotmesa la vida a les idees —i quines idees—, perquè la vida és innocent. Fa molt de temps que un dels màxims principis llibertaris diuen ben clar que "la nostra pàtria és el món i la nostra família la humanitat". Magnífica, sí, magnífica fusió d'allò poètic i d'allò llibertari. Tot això pot veure-ho i sentir-ho el lector de *Lizania* que pensi i senti lliurement. El fet poètic i el fet llibertari fusionats!

Doncs bé: fa unes setmanes en aquesta revista va aparèixer un article de Pere Pons glossant la presentació de *Lizanote de la Acràcia* i els qui el van llegir i llegeixin ara aquesta rèplica podran observar que aquell article està lluny de manifestar aquest missatge. Es perd en una sèrie d'anècdotes, alguna de les quals es podria haver estalviat senzillament per delicadesa, i altres que no responen a la realitat. Per exemple, quan parla d'algun aspecte referit a la meua actitud amb allò més familiar perquè resulta que és tot el contrari del que sembla suggerir, o quan diu que l'editorial en qüestió no va publicar la segona edició de *Lizania*. El que jo he dit —i públicament— és que va trigar dos anys en fer-ho, la qual cosa va significar que l'impacte que va causar l'entrevista a televisió que va fer possible que el meu llibre s'esgotés a tot l'Estat espanyol, davant el descobriment per a molts de l'existència de la meua poesia, va

Quechua

perdre els seus efectes ja que d'haver-se editat de nou immediatament aquesta edició s'hauria esgotat també. I es va poder fer una segona edició perquè la primera va córrer a costa meua, per la qual cosa, dit sigui altra vegada, vaig haver d'hipotecar el pis. Tot i que és cert que cap editorial l'hauria publicat perquè s'exposava a perdre gran part dels dos milions que costava l'edició. Ningú podia suposar que un llibre així s'esgotaria tot i que només feia falta esbotzar el mur que el poder literari sempre ha tingut sobre *Lizania*. També és una llàstima que l'article en qüestió no fes menció a la pancarta que presidia l'acte, pancarta que encapçalava aquella "manifestació potètica" per la Rambla, un altre tema a destacar i gens anecdòtic.

La veritat és que el muntatge formal de l'article està bé, amb aquella foto i el títol molt destacat omplint tota una pàgina i tancant-ho amb la menció emotiva al poema "Canción del

Popocatepl", i la veritat és que en el context de com se silencia en general la meua obra que algú escrigui alguna cosa per donar senyals de la seva existència és meritori. Comprenc que en el context de la Cultura en mans del poder és difícil, entre altres coses, adonar-se que una obra creativa té importància per sí mateixa i que el seu autor s'ha transformat en ella i queda com a mera anècdota, que l'obra és el més important, que de l'obra s'ha de parlar i no sumar anècdota rera anècdota de les llums i les ombres que tots reunim, perquè l'obra creativa és de tots, forma part del patrimoni humà creatiu. I no diguem quan aquesta obra, com és el cas de *Lizania*, ha esdevingut un testimoni del sentir llibertari obert a aquell comunisme poètic no perdut en la lluita pel poder com els altres, per més retòrica que incloguin. Vull dir que és una llàstima que aquest article, sense oblidar el seu mèrit, no aproximés el lector a tan singular missatge. Vull dir que l'article es

prestava, entre altres coses, a testimoniar la meua lluita i la meua entrega a l'ideal poètic i llibertari, perquè això sí que no és anècdota.

Tampoc menciona l'article els tres textos que tanquen el llibre, ben dignes d'algun comentari: "El comunismo", "Adónde vamos y de donde venimos" i "Lo Social"... És una llàstima perquè si es tracta d'informar al possible lector no podia faltar un comentari sobre els mateixos restant espai a l'anècdota.

I als meus companys llibertaris, què els he de dir. Doncs: "llavors d'anarquia... poètica". I als meus companys poetes? Molts saben què significa *Lizania* poèticament i no són pocs els testimonis, malgrat tot, que ja l'han qualificada com es deu. Però seria magnífic organitzar entre tots els poetes una gran manifestació poètica denunciant que la Cultura està en mans del poder i la gravetat que això suposa per les vides humanes. Pere Pons: en nom de *Lizania*, una abraçada.

Seria magnífic organitzar una gran manifestació poètica denunciant que la Cultura està en mans del poder

Jordi Oriola i Folch. Professor de secundària / opinio@setmanaridirecta.info/

Diners públics a les escoles privades

En principi, l'educació primària i secundària és obligatòria perquè l'estat del benestar vol garantir igualtat d'oportunitats i per això disposa escoles públiques de qualitat per a tothom. Abans, l'educació era un privilegi de pocs, sobretot patrimoni de l'Església, i aquestes escoles —una reminiscència del passat— han sobreviscut fins a l'actualitat. Aleshores, CiU començà a subvencionar-les amb l'argument que feien un bé al país i que hi havia d'haver llibertat d'elecció.

Pot ser efectista apel·lar a la llibertat (argument que no s'accepta, per exemple, als que volen educació només en castellà), però parlem clar: CiU ho va fer des del seu model social basat en la desigualtat i en la persistència d'unes classes dominants.

Pel que fa als pares, creuen que el seu esforç econòmic implicarà necessàriament una millor educació pels seus fills i filles, i podem entendre aquest anhel, però no podem acceptar que l'Administració toli privi-

La Generalitat no gosa revocar els concerts, fa la vista grossa amb les quotes que es cobren als pares vulnerant la legalitat

legis enlloc de vetllar per la igualtat d'oportunitats. I s'arriba al govern tripartit que, per molt d'esquerres que es reclami (de fet, la majoria porta els fills a la concertada), no s'atreveix a revocar el privilegi dels concerts perquè faria enfadar el 42% de les famílies que en són usuàries, precisament les famílies que tenen major poder adquisitiu, per tant, les més influents econòmicament i política, que podrien organitzar un gran rebombori.

En definitiva que, com que la Generalitat no gosa revocar els concerts, que és el que s'hauria de fer, fa la vista grossa amb les quotes que es cobren als pares tot i que això vulnera la legalitat. Però, atenció que, si denunciem les quotes i les concertades protesten que no els arriba, encara s'acabaran augmentant les partides pressupostàries públiques per a les escoles privades! És a dir, el món al revés... per no fer el que tocava, seguirem enredant la troca.

Raimundo Viejo Viñas. Professor de Teoria Política a la UPF /opinio@setmanaridirecta.info/

Moviment per la sobirania o autonomia del moviment? Les eleccions al Quebec

Fa un mes i mig, el Quebec va tornar a les urnes per triar el seu govern. Les eleccions es van saldar amb el pitjor resultat per al Parti Québécois (PQ) des de 1970. Aquesta organització ha passat, així, a ocupar el tercer lloc al parlament, desbancada per la revelació conservadora, Action Démocratique du Québec (ADQ). En el terreny de la representació política, els diagnòstics apunten amb claredat a un reforçament de l'escenari federal, que allunya les possibilitats de fer una nova consulta sobre la secessió de la província. Havent arribat a perdre el referèndum de 1995 per tan sols 30.000 vots, l'independentisme *québécois* veu com s'allunya, així, la realització del seu objectiu polític. La hipòtesi d'un Quebec sobirà ha entrat en crisi com a principal projecte del nacionalisme.

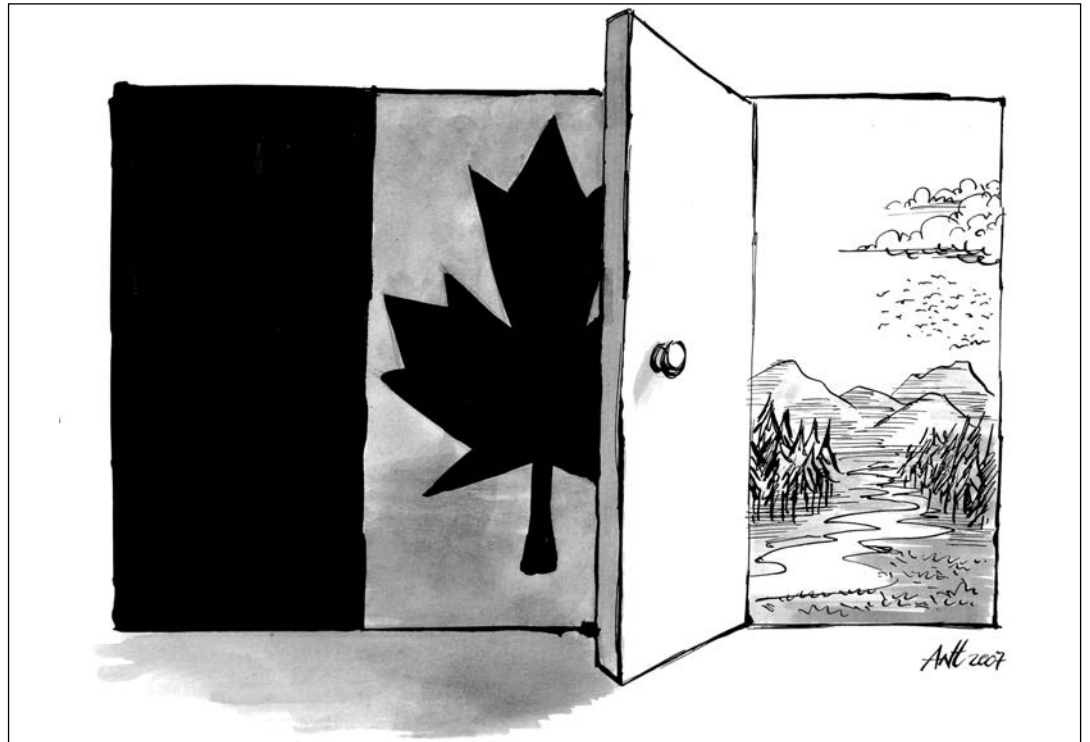
En efecte, el fracàs electoral del PQ ho és, sense cap dubte, de tota una concepció d'allò polític com a emancipació basada en la centralitat del poder sobirà. De fet, el que s'ha esgotat a les eleccions canadenques no és la reivindicació de la dignitat de naixença que informa l'aspiració legítima del nacionalisme *québécois*. El que ha estat clarament qüestionat és, però, tota una manera de concebre l'estratègia discursiva del nacionalisme, basada en la centralitat de la sobirania fundada en l'Estat (des d'ell o contra ell, poc importa).

Aquest fet no és singular del Quebec. D'un extrem a l'altre del planeta es confirma, ja, la tendència que apunta al sorgiment d'una nova modalitat

de sobirania, aliena al poder de vida i mort que institueix el poder estatal. N'hi ha prou de pensar en l'evolució recent de la qüestió nacional a l'Estat espanyol. En pocs llocs com a les democràcies liberals més consolidades s'observa més clarament la institució d'aquesta mena de comandament global freturós d'exterior al cos social; una mena de comandament en el qual el poder és exercit des de dins.

Tot l'anterior no significa, és clar, que la pèrdua de centralitat de la sobirania en l'enunciat del discurs nacionalista hagi convertit en obsoleta la seva reivindicació normativa fona-

En pocs llocs com a les democràcies liberals més consolidades s'observa més clarament la institució d'aquesta mena de comandament global freturós d'exterior al cos social

Anthony Garner

mental: la dignitat de naixença. En rigor, més enllà de les expressions institucionals organitzades en un règim polític que es funda en l'Estat canadenc, el que actualment es verifica com a hipòtesi és la reivindicació de l'autonomia del moviment *québécois*; la constitució mateixa del Quebec com a nació de la multitud: una nació sense Estat i sense aspirar a un Estat.

I sembla que el resultat electoral del Quebec ho confirma. Des d'una lectura transversal, a l'Estat de partits és de remarcar una lectura ben diferent a la promoguda pels dispositius comunicatius de la representació. Entre les candi-

datures Québec Solidaire i Parti Vert, s'arriba a un 8% del vot. En l'afirmació de les seves singularitats respectives, ambdós projectes han assumit la seva irreductibilitat a la política de la representació, sense renunciar a una estratègia transversal a les institucions del govern representatiu.

Aquests excel·lents resultats de l'esquerra extraparlamentària, per la seva banda, reflecteixen una dissociació creixent entre les constitucions material (les relacions de poder reals) i formal (la seva expressió jurídica) de la societat. Més enllà de la seva concreció textual, la pràctica discursiva d'aquestes candidatures demos-

tra l'obertura d'un horitzó de reivindicació nacionalista que es pensa estratègicament com a rebuig a la centralitat de la sobirania associada a l'Estat. La seva exigència de la dignitat de naixença es concreta, no obstant això, com a reivindicació de la capacitat de decidir lliurement en la construcció d'un comú que va més enllà de la territorialitat estatal. Des d'aquesta perspectiva, avui s'afirma la possibilitat d'una estratègia movimentista *québécoise*, a l'alçada dels desafiaments antagonistes que acompanyen la temptativa d'instauració d'una mena de comandament global.

Jordi Garrigós. Militant d'Endavant (OSAN) /opinio@setmanaridirecta.info/

Carta als Hereus

Una altra volta ens crideu a la participació i de nou demaneu el nostre vot i confiança per fer, entre totes, una Barcelona millor. Durant un mes, ens afartarem –per si no ho estàvem prou– de veure-us encara més per tot arreu. Vindreu a la bústia de casa a portar propaganda i els autobusos i fanals lluiran el vostre millor somriure. I després, un altre cop comença a girar la roda de la incapacitat política, les promeses incomplertes i la hipocresia.

“N'hi ha que volem una altra ciutat, un lloc on sentir-nos còmodes essent el que som i on l'aparador deixi pas a la Barcelona real”, la dels joves sense possibilitat d'emancipar-se i els treballadors precaris. La dels immigrants sense papers i les treballadores del sexe. Per això, perquè us quedi clar, us enumero les coses que no vull i les que sí pel lloc on visc:

No vull llibreries Europa.
Vull més Ciutats Invisibles, Lokals i Sirgas.

No vull anar a la Carpa Movistar ni als concerts del Fórum.
Vull passar per les festes populars de Sants i Gràcia cada estiu.

No vull veure més McDonalds, Bocatas ni Starbucks
Vull seguir menjant i bevent a la Torna, al Terra d'Escudella i a l'Ítaca.

No vull que estudiar en aquesta ciutat sigui un privilegi.
Vull anar als cursos de la Rosa de Foc i la Universitat Pirata a Miles.

No vull sentir a cada cantonada el hit del moment de David Bisbal.
Vull escoltar als Noir, als Pirat's Sound Sistema i al Feliu Ventura.

N'hi ha que volem una altra ciutat, un lloc on sentir-nos còmodes essent el que som i on l'aparador deixi pas a la Barcelona real, la dels joves sense possibilitat d'emancipar-se i els treballadors precaris

No vull una multa milionària per patinar al MACBA.
Vull tornar a veure obert l'skatepark de la Makabra.

No vull que tallin més arbres a Collserola per especular.
Vull escalar al Parc Güell i a la Foixarda.

No vull patir la propaganda de la talla 36 pels carrers.
Vull veure graffitis i cartells amb contingut i creativitat.

No vull el pla 22@ al Poble Nou
Vull que segueixin en peu la Kasa la Muntanya, Can Vies o el Casal del Clot.

No vull observar com es classifica les persones segons el seu origen.
Vull papers per tothom.

No vull seguir veient com els companys pateixen repressió.

Vull que el Diego, la Lola, el Juan, el Rodrigo, la Laura, el Zigor, la Núria i tots els altres puguin gaudir lliurement de la meva ciutat.

No vull l'Hereu, ni el Portabella, tampoc la Mayol i encara menys el Tries o l'Albertito.

Vull tantes i tantes coses que serviran per omplir tot aquest periòdic.

Confiant que no fareu cap tipus de cas a qualsevol d'aquestes demandes, només dir-vos que no em penso resignar a callar mentre feu i desfeu amb la meva ciutat, responnent només a criteris econòmics i polítics. Ens continuareu sentint els propers quatre anys... i els que faci falta.

Atentament (o no), un barceloní que no pensa participar del vostre joc.

Navegant per la xarxa

Unisex

D'acord, aquesta setmana ens ho havien posat fàcil. L'ús de punxons per part dels mossos d'esquadra facilitava la nostra navegació. Però després d'entrar al fòrum d'aquest cos policial, i veure, com de nou, la seva simplicitat fa que els insults i les amenaces siguin l'ordre del dia, hem preferit ignorar-los (de moment), i tot i que hem ancorat a mossosdesquadra.com, hem preferit dedicar la columna a una pregunta que els fa un ciutadà encuriós. I al qual responen amb la simpatia i simplicitat —permeteu-nos que insistim— que els caracteritza.

Fent una ullada a les qüestions que algunes persones fan als mossos a través del seu fòrum a la xarxa n'hem trobat una de prou singular: "A les comissaries, hi ha un vestuari per als homes i un per a les dones o estan tots junts?"

Quines respostes us sembla que pot generar aquesta inno-cent i peculiar pregunta? Doncs, algunes de bona fe: "Com a tot arreu, un pels homes i un per les dones". La majoria però, tenen un altre tarannà.

Així, BlitzKrieg diu: "Són orgies, és un secret, no li ho diguis a ningú" i Red afegeix: "Sense oblidar que el dia 10 ve el 'butanero' i perquè consti i als erectes escaient, acostuma a haver un ase i un nan".

Charly decideix ser original: "Normalment a les comissaries hi ha un vestuari per a tots. Ens canviem tots junts: policies homes, policies dones, administratius, administratives, detinguts, detingudes, la senyora de la neteja, el tio de la maquina del cafè, etc. De fet ens ho passem molt bé, és fantàstic, és superguai."

N'hi ha que aprofiten per fer proposicions... Aquest és el cas de Ralph: "Depèn de tu, et pots canviar amb mi, tinc un tros d'armariet que em sobra...". I sempre hi ha qui, ofès, li respon, com Bcnboy: "Ralph, aquest tros no és per a mi?"

Mai falten els reivindicatius: "Hi ha comissaries on el vestidor és un Terrano, perquè no tenim cap espai habitat", ni els que sempre tenen referents a la petita pantalla (cosa que ens fa pensar que els policies miren sempre les sèries de policies): "És com a 'Los hombres de Paco', tots junts, no t'has fixat?"

Tot plegat, comentaris que durant un minut, ens fan oblidar que els ocurrents participants d'aquest fòrum són agents armats, amb pistola, amb porra, amb punxó, amb aparells de descàrregues elèctriques, amb cascos, armilles i manilles.

Carta oberta al sr. Brufau, petroler

Blanca Cota

Sr. Brufau: val, ja ets ric i no saps com gastar-te'ls. La teva companyia (Repsol y pf!) ja guanya 9 milions d'euros al dia, 3.150 a l'any. Així ho vas anunciar dimecres passat a la Junta d'Accionistes. Estaves esplèndid. Rialler, rodejat d'especuladors i financers, elogiant el rei de l'eurotoxo Sacyr-Vallehermoso, declarant un 20% més de guanys! També vas reconèixer que a Bolívia i Veneçuela heu hagut de canviar mobles, però que no deixareu de guanyar menys, perquè el petroli, en vigílies de la crisi energètica, és una moneda cobejada. Mirant al futur, apuntes a una fusió amb Gas Natural, per construir una mega-petrolera amb tentacles que abracin des dels pous fins als darrers punts de distribució. I així mantenir-nos captius del model petro-dependent que tants beneficis et reporta. Descartares fusionar-te amb una empresa d'aigües perquè "no hi veus la sinèrgia, entre el petroli i l'aigua". Sr. Brufau, us proposo que Repsol y Pf! es fusioni amb altres sectors on hi ha una palesa, potser ocultada, sinèrgia amb el petroli. Per exemple, un hospital oncològic pels estrets vincles entre el càncer i la contaminació que genera l'element negre. De fet, a Tarragona, ciutat veïna del polígon petroquímic, hi ha el centre on es tracten més casos de tot l'estat. Un altre sector és el funerari, perquè el petroli arrossega cadàvers des dels pous extractius fins a les voreres de les autopistes, on moren esclafats deu espanyols al dia amb les mans al volant. En definitiva: Repsol ja ha fet prou diners per mantenir-vos d'estalvis durant la vostra vida i la dels vostres fills i nèts. Plegueu del negoci i deixeu-nos viure en un planeta contaminat i escalfat per les emissions del vostre lucre. Brufau, si treballessis de pagès a la teva Mollerussa natal, tots viuríem més anys.

Per què?

Coordinadora Executiva Nacional de la Coordinadora Obrera Sindical (COS)

Per què hi ha treballadors i treballadores que guanyem el SMI o l'SMIC i hi ha polítics (de la dreta o de l'autoproclamada esquerra) que superen els 10.000 euros al mes (sense comptar les dietes en conceptes de desplaçaments, menjars i dormir)?

Per què els pressupostos de la casa reial espanyola superen els 9.000.000 euros l'any?

Per què hi ha gent que viu al

Estem en bones mans?

Damià Vernet

President del Grup d'Estudi i Protecció dels Ecosistemes del Camp - Ecologistes de Catalunya (GEPEC-EdC)

El dia 14 de maig de 2007, a les dues de la matinada i a les proximitats de la plaça de la Llibertat, diversos agents de la policia local van retenir un grup de joves. Un d'aquests joves, després de ser immobilitzat, emmanillat i col·locat de bocaterrosa, va rebre un tret, suposadament fortuït, per part d'un agent del cos policial, provocant-li una ferida a la cama dreta de greus conseqüències. Posteriorment, dos joves, davant la brutalitat dels fets, van ser detinguts per mostrar el seu rebuig de manera pacífica.

Per això demanem: llibertat immediata sense càrrecs pels tres detinguts, obertura immediata d'una investigació dels fets per part de l'Ajuntament, retirada cautelar del

servei del policia implicat en el tret, que es procedeixi judicialment contra els policies en qüestió. Davant de la manipulació envers els fets, ens veiem obligats a demanar el teu suport i a fer sentir la nostra veu de rebuig a l'engany de l'opinió pública, l'abús d'autoritat i la brutalitat policial amb total impunitat.

Com a persona testimoni de tots els fets, vull manifestar que la versió policial que el regidor de la via pública, el sr. Ortiz, ha convertit en oficial està plena de fets inventats i contradiccions.

S'entén que estem davant d'un nou muntatge policial per tapar un error molt greu de la Guàrdia Urbana.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: **signatura, localitat i contacte**

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a **cartes@setmanaridirecta.info** o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

carrer i el príncep d'Espanya té un palauet pel qual ell no ha pagat ni pagarà mai cap hipoteca?

Per què mentre el preu de la vivenda comença a "estabilitzar-se" (però no a baixar, i això a causa del més que possible punxament de la bombolla immobiliària), les hipoteques segueixen pujant?

Per què el preu real de la vivenda no és aquell que se signa a l'escriptura de compra-venda, sinó que es dona un ampli marge a l'especulació?

Per què el que s'acaba pagant no és només allò que diu el contracte de compra-venda més el dinar negre de l'especulació, sinó allò que decideix el banc progressivament en el temps, en funció de la pujada de l'euribor?

Per què hi ha ajuntaments que venen terrenys públics (nostres) a empreses immobiliàries (privades, és a dir, d'ells)?

Per què es dona llibertat a empresaris, polítics i banquers mafiosos perquè continuïn especulant i alhora enriquint-se de forma fraudulenta i, òbviament, sempre a costa nostra?

Per què centenars de polí-

tics responsables per acció o omissió d'espòli econòmic continuaran presentant-se a les properes eleccions?

Per què no hi ha una Llei de Partits per aquests polítics? I sí, en canvi, contra organitzacions històriques, com ANV, llistes democràticament triades per subscripció popular...?

Per què continuem acceptant la repressió contra persones compromeses (com la Núria Pórtulas, el Josep Pàmies de l'Assemblea Pagesa, o els joves independentistes de Barcelona, Torà, Alacant o Gandia) a la nostra terra?

Per què es continuen fent hores extraordinàries no remunerades?

Per què tenim en un pam reduït de terreny, on hi viuen més de 300.000 persones, tres centrals nuclears, residus nuclears d'una central desmantellada per accident greu, aviat una central de cicle combinat i un immens polígon petroquímic, que posa en perill la vida de treballadors i població? I per què l'empresa responsable del vessament tòxic al pantà de Flix (ERCROS), va i anuncia que vol tancar fàbriques al nostre país...

sense haver arribat a pagar res pels vessaments, ni tornat les subvencions milionàries rebudes dels nostres impostos?

Per què militants de sindicats anomenats majoritaris signen manifestos pel progrés i la sobirania (quin progrés i quina sobirania? la de qui?...) i callen davant clars exemples d'opressió de gènere, de classe i nacional? Per què fan això i, al mateix temps, promouen reformes laborals o de les pensions, recolzen per activa o per passiva la il·legalització de forces polítiques democràtiques, signen els tancaments i els acomiadaments massius...? A qui serveixen?

Per què la classe política, uns presidents que es diuen d'esquerres, no piulen davant de tot plegat? A qui serveixen?

Encara ens hem d'estar preguntant què és el que està passant?

Així està el pati

► Pàgina 10
L'Audiència Provincial de Lleida archiva definitivament el cas de les tortures de l'any 2003 del jove de la Segarra, Jordi Vilaseca

► Pàgina 11
Demanen que la fiscalia del Tribunal Suprem es pronunciï a favor de l'absolució dels processats i empresonats per l'Operació Estany

► Pàgina 12
Tres-centes persones es manifesten a Reus contra l'actuació de la policia local. L'acusen de disparar un tret contra un home emmanillat.

BARCELONA // UNA QUINZENA DE MANIFESTANTS FERITS I UN MOSSO AMB EL NAS TRENCAT

Interior va destinar 500 policies per encerclar la marxa per l'okupació

✉ Agnès Tortosa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Dissabte 19 de maig a les cinc de la tarda al centre de Barcelona. Una quarantena de furgons dels Mossos d'Esquadra –280 antiavalots– havien baixat una hora abans des de la seu central de la policia a Sabadell per tal de parapetar-se a les principals confluències dels carrers que envolten la plaça de Catalunya. Una dotzena de furgons de les UPAS de la Guàrdia Urbana –130 antiavalots– van fer el mateix provinents de la Zona Franca. Cal sumar-hi encara un centenar d'agents de paisà de la Divisió Central d'Informació dels Mossos i de la Brigada VI de la policia de l'Estat.

Donaven cops de puny, estiraven dels cabells i colpejaven amb la porra a tots aquells que volien caminar

La suma dels diferents cossos supera els 500 efectius policials. L'objectiu va ser encerclar la manifestació convocada per l'Assemblea d'Okupes de Barcelona i impedir-ne el seu lliure avanç pel carrer Fontanella i la Via Laietana. Les marxes de manifestants que s'havien de reunir al Portal de l'Àngel ja van ser interceptades i escorcollades al carrer Pelai, el Passeig de Gràcia i el carrer Casp. Un cop iniciada la manifestació al carrer Fontanella la tàctica policial va ser d'encerclar-

ment i agressió. Els agents donaven cops de puny, estiraven dels cabells i colpejaven amb la porra a tots aquells que volien caminar lliurement i sense cedir a l'escorta policial. Les agressions es produïen pel simple fet de voler repartir octavetes entre els vianants que eren a les voreres. Una quinzena de persones van patir lesions per l'impacte dels kubotans, uns punxons de ferro còncics i metàl·lics molt dolorosos. Entre els agents que van agredir en reiterades ocasions els manifestants, es trobava l'antiavalot que va rebre un cop de puny a la cara per part d'un manifestant, fet que li va provocar la ruptura del tabic nasal segons fonts oficials. Després de dues hores de forta tensió per fer un recorregut de poc més de 800 metres, la marxa –sense pancarta de capçalera i desconvocada– va arribar al capdell de la Via Laietana enmig de crits com “mans enlaire això és un segrest” o “mossos d'esquadra torturadors”. Els agents encara van seguir colpejant alguns manifestants en els carrers propers a la Barceloneta. Al vespre, una quinzena de persones van trencar els vidres dels plafons del districte de Gràcia i hi van fer pintades contra la repressió. Al barri de Sants una cinquantena de persones van tallar el trànsit fins les deu del vespre a l'alçada de la seu del districte. Ja de matinada, Alfonso H. un veí de 30 anys de l'Hospitalet de Llobregat, va ser detingut i traslladat a la comissaria dels Mossos del carrer Masnou. Una nota oficial que va ser retirada en pocs minuts informava que l'acusaven d'haver trencat el tabic nasal a l'antiavalot del kubotan. El jutge el va deixar en llibertat dimarts a la tarda sota càrrecs de lesions després de declarar. Una concentració de cinquanta persones l'esperava al carrer. ☎

Barbara Boyero

Barbara Boyero

Enric Borràs

Enric Borràs

'El kubotan és com un bolígraf'

Segons paraules textuais de Joan Miquel Capell, cap de l'Àrea Policial Metropolitana, el kubotan no és un arma, “és tan sols un instrument com ho pot ser un bolígraf o un clauer”. No pensa el mateix Raimundo Rodríguez Benítez, expert en arts marcial que ha redactat l'únic informe existent sobre l'ús del kubotan per part de la policia. Rodríguez assegura que no és una arma reglamentària i que en tot cas estaria a l'apartat d'armes prohibides del reial decret de 1993 que regula el tipus d'armament que pot usar la policia.

✉ Roger Rovira

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La impunitat dels cossos de seguretat torna a fer-se palesa en el cas d'Antonio Aroca, de 33 anys i malalt d'esquizofrènia, que va morir de diversos trets efectuats per un mossos d'esquadra a Malgrat de Mar. Tres setmanes després d'aquest homicidi sembla que l'agent s'eximirà per “legítima defensa”, tot i que l'advocat de la família Aroca, Francesc Soler, afirma que no hi ha elements que ho justifiquin. Una vegada més. L'actuació policial va ser incorrecte

des d'un primer moment, com insinua el Comitè d'Ètica Assistencial (CEA) de la Fundació Congrés Català de Salut Mental (FCCSM), que demana una investigació exhaustiva. “La intervenció de contenció dels cossos de seguretat en situacions de risc ha de ser considerada com una intervenció sanitària, en la qual és el personal sanitari el responsable de determinar les accions a emprendre”. Els protocols mèdics són clars, “la urgència psiquiàtrica ha de ser atesa en les mateixes condicions que qualsevol altra urgència mèdica”. També diu clarament que no s'ha d'alterar els

malalts d'esquizofrènia. En canvi, segons el testimoni de la família (que va trucar els Mossos davant el brot psicòtic del malalt), es van presentar deu agents armats i amb armlles antibales, així com cinc patrulles amb els llums blaus encesos. No duïen cap immobilitzador, doncs “no van anar a reduir un malalt, sinó a enfrontar-s'hi i tractar-lo com un delinqüent”.

Per contrarestar la versió dels Mossos, que es justifiquen en l'agressivitat d'Aroca (armat amb un pic i un tornavis), l'advocat de la família ha demanat la reconstrucció dels fets. “Entre els deu agents el podien haver

reduït sense necessitat de disparar”. L'advocat considera que tres agents van contradir-se en les declaracions inicials davant el jutge. Van passar més de quaranta minuts entre l'avis als superiors policials i la primera comunicació al jutjat, fet que fa pensar que van tenir temps “per pactar una versió diferent a la real”. Sembla que el pare de la víctima va rebre el primer tret, “i no pas de rebot com deien els Mossos”, i que no va ser fins després del segon tret que el seu fill va amenaçar els agents amb el pic. “Demanu justícia, que vagin a la presó els culpables de la mort del meu fill, els de dalt i els de baix”. ☎

Indignació per la mort de Malgrat

LLEIDA // DESENLLAÇ JUDICIAL DEL LLARG PROCÉS DENUNCIAT PEL JOVE JORDI VILASECA

L'Audiència Provincial arxiva la querella per tortures del cas Torà

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

L'1 d'abril de 2003, en Jordi Vilaseca va ser detingut, sota la llei antiterrorista, quan feia la ruta de la seva feina a casa. Posteriorment va ser traslladat a les dependències dels Mossos d'Esquadra de Lleida, on hi va restar els tres dies següents a la detenció en règim d'incomunicació.

La investigació es va aturar amb el sobtat trasllat del jutge que instruïa la causa

El 4 d'abril, el Jordi Vilaseca va sortir de la comissaria del Mossos d'Esquadra per ingressar a la unitat de cures intensives de l'hospital Santa Maria de Lleida amb un greu quadre d'ansietat que li va provocar la pèrdua del coneixement, fins al punt que no responia a cap estímul nerviós. Segons els familiars i membres del col·lectiu de suport, aquesta situació va ser una conseqüència directa del tracte que el jove va rebre mentre és trobava en les dependències policials.

Segons declaracions a aquest setmanari, per part de membres del col·lectiu de suport, les posteriors anàlisis mèdiques que se li van realitzar al jove, van corroborar que tant la pèrdua del coneixement, com el quadre d'ansietat que presentava van ser provocades per la ingestió d'amfetamines (la presència de les quals va ser detectada a partir de l'anàlisi d'orina).

L'opinió mèdica evidència que la presència d'aquest tipus de substància a l'orina té una permanència de 72 a 48 hores posteriorment a la seva ingestió, un període que coincideix amb el període d'incomunicació del jove.

Davant aquesta situació, el maig de 2003 els familiars del detingut van decidir presentar una querella per tortures contra els mossos d'esquadra, al jutjat d'instrucció número 2 de Lleida.

La investigació de la mateixa es va paritzar amb el trasllat sobtat del jutge que instruïa la causa i la seva substitució per una nova jutgessa, Ma. Gemma Luengo. Aquest fet va provocar l'immediat arxivament de la querella. Les reaccions dels diversos col·lectius que donen suport al jove, no es van fer esperar.

Cristians per l'abolició de la Tortura i Memòria contra la Tortura van denunciar públicament la negligència de la jutgessa a l'hora d'arxivar la querella.

Les pressions exercides per aquestes entitats així com per diverses manifestacions de su-

Desplegament de pancarta el 12 d'abril, dia que l'Audiència Provincial decidia sobre l'arxiu de la querella

Directa Terres Ponent

port de la societat civil, van aconseguir el seu desarxivament amb el suport de l'audiència Provincial de Lleida

El segon arxivament

El 25 de gener del 2007, és fa públic el nou arxivament de la querella, que ja porta gairebé 4 anys als jutjats sense passar de la fase d'instrucció. Aquest nou arxivament es va dur a terme per un tercer jutge, Jordi Guasch, que és el que actualment instrueix la causa. Aquesta nova decisió del jutge va entrar en contradicció amb la decisió de l'Audiència Provincial, que donava suport a la investigació de la querella.

El 14 de març es va fer l'entrega d'un miler de signatures per reobrir el cas

Davant aquest fet i degut a la denúncia per part dels diversos col·lectius de suport i dels familiars del jove de nombroses irregularitats, el 14 de març de 2007 l'associació de Cristians per l'abolició de la Tortura va fer entrega a l'audiència Provincial de 1.000 signatures que exigien, d'una banda el nou desarxivament de la querella i, de l'altra, que s'efectuassin les investigacions pertinents pel que fa a les tortures a les quals va estar sotmès el Jove de Torà.

El dia 12 d'abril la secció primera de l'Audiència Provincial es va reunir per deliberar sobre el futur de la querella. La decisió basculava entre el reobriment o l'arxivament definitiu. El 10 de Maig de 2007 l'Audiència Provincial va notificar a l'advocat de la querella la resolució de l'arxivament definitiu. ☹

Roda de premsa a Lleida el 8 de febrer

Directa Terres Ponent

“Malgrat un quadre d'ansietat persistent, no es poden evidenciar maltractaments”

Els magistrats Francisco Segura Sancho, Antonio Robledo Villar i Eva Maria Chesa Celma, de l'Audiència Provincial de Lleida van desestimar el recurs d'apel·lació presentat per l'Associació Memòria Contra la Tortura, alegant que no hi havia prou proves per determinar el que aquesta associació, actuant com a acusació popular, estava denunciant. En aquesta sentència, s'afirma que no és determinant en aquest cas l'informe de l'Institut de Medicina Legal de Catalunya sobre la presència d'amfetamines a l'orina. Relata també les reiterades visites que va rebre Jordi Vilaseca durant el període d'incomunicació per part de la forense, metgessa prevista en casos de legislació antiterrorista i assignada pel mateix cos que la practica, descrivint un

estat d'ansietat en gran part de les visites efectuades. La sentència fa un repàs del temps en que el jove va romandre a l'hospital afirmant textualment que “el pacient es mostra negatiu, sense comunicació amb l'entorn i sense respondre a estímuls verbals i dolorosos. Durant tot aquest període i segons l'informe, manté un estat d'ansietat persistent”. Tot i això, després de ser visitat en setze ocasions, en que com a mínim deu de les quals presenta un quadre d'ansietat, la forense deia que el detingut no va afirmar mai res sobre els maltractes rebuts, ni a ella, ni a cap dels advocats d'ofici que se li van assignar. L'auto també afirma que els delictes pels quals estava detingut el jove fan perdre credibilitat a les denúncies per tortures.

Quatre anys de campanya contra les tortures

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

“Si cal, anirem a Estrasburg”. Així de contundents es mostren algunes de les membres del Grup de Suport al Jove de Torà amb qui ha parlat la DIRECTA. A l'hora de valorar els quatre anys de denúncia de les tortures patides per Jordi V., el jove de Torà, afirmen: “Nosaltres no dubtem que se'l va torturar per moltes resolucions que dictin els tribunals”. També assenyalen que “cap dels partits polítics que han estat

“Cap partit no ha donat cap pas per conèixer què va succeir”

al capdavant de les conselleries d'Interior i Justícia els darrers quatre anys, no han fet cap pas per conèixer què va succeir”. I aprofiten per recordar-los que vint-i-sis ajuntaments, formats per aquests partits, han aprovat una moció que demana que s'investiguin els fets. A la vegada, critiquen el paper del consistori toranenc.

Des d'aquest col·lectiu agraeixen les mostres de suport rebudes, especialment les de les associacions Memòria contra la Tortura i Associació de Cristians per l'Abolició de la Tortura, i afirmen que a pesar de la por que continua vivint el jove de Torà, el cas també ha generat un espai de solidaritat que les anima a continuar denunciant la tortura.

LLEIDA // ARREST DOMICILIARI REIVINDICATIU

Tres condemnats per pintar un monòlit franquista es penguen

Directa Terres Ponent
/terresponent@setmanaridirecta.info/

El passat 17 de maig, a les vuit del matí, dos nois i una noia iniciaven un arrest domiciliari al local que la CGT de Ponent té a Lleida. Com a mesura reivindicativa i de protesta es van penjar de la vuitena planta de l'edifici tot desplegant pancartes gegants amb els lemes "Fora símbols franquistes, IC-V, ERC i PSC culpables de mantenir-los", "La Paeria manté símbols franquistes" i "Està tot fatal", aquesta darrera en al·lusió a la campanya que porta el mateix nom.

Van ser condemnats a una falta de deslluïment d'immobles per unes pintades a la plaça Cervantes

Les tres persones van ser condemnades a una falta de deslluïment d'immobles per realitzar unes pintades al monòlit franquista de la plaça Cervantes de Lleida en motiu del 20 de novembre de 2005. L'acció estava emmarcada dins la Campanya per la retirada dels símbols feixistes, del sindicat CGT i l'assemblea d'Endavant-

Imatge presa des del capdamunt de l'edifici de la CGT on eren penjats. Al carrer s'hi va fer un tall de trànsit solidari.

Ponent, a la que posteriorment es sumaria l'Assemblea de Joves de Lleida. Aquesta campanya ha realitzat multitud d'accions i ha recollit més de 1.500 signatures.

Segons un comunicat emès, volen "denunciar la persecució

als diferents col·lectius socials de la ciutat i l'aplicació de mesures clarament desproporcionades" així com "la passivitat de l'Ajuntament pel que fa a potenciar la memòria històrica". I exigeixen que el govern tripartit

retiri tota la simbologia franquista, enderroqui el monòlit i "homenatgi a les persones de la ciutat vinculades a la lluita per la democràcia, la justícia social i la llibertat del nostre país".

Durant aquests dies, els dos nois i la jove han rebut nombroses mostres de solidaritat. Han estat en tot moment acompanyades i els actes han estat diversos. Dissabte a la tarda, una trentena de persones tallaven la Rambla d'Aragó i feien una concentració; diumenge al matí el monòlit franquista apareixia ple de pintades, i a la tarda un berenar al local del sindicat tancava la protesta. Dilluns a les vuit del matí finalitzava la condemna.

En un principi, la jutgessa Gemma Maria Luengo, del jutjat d'Instrucció núm. 2 i la mateixa que va arxivar per primer cop la querrela per tortures "al jove de Torà", va condemnar-los a "treballs en benefici de la comunitat". Les acusades van al·legar que obligar-los a realitzar aquesta condemna significava una pena de treballs forçosos. Aquest recurs va fer que la canviés per aquests quatre dies d'arrest domiciliari. També se'ls va imposar una sanció econòmica però la quantitat encara no s'ha fixat perquè l'Ajuntament de Lleida no va presentar les factures degudament desglossades.

Entre els mesos de febrer i març un altre jove també va complir un arrest domiciliari de cinc dies pels mateixos motius. Ⓜ

VALLÈS // RESPOSTA A LA PALLISSA A UNA NOIA D'ACCIÓ AUTÒNOMA

Manifestació contra la Brutalitat

Directa Terrassa
/terrassa@setmanaridirecta.info/

Diumenge 20 de maig més de cent persones es van manifestar pels carrers de Terrassa per denunciar les agressions realitzades per part de la Policia Municipal de la ciutat a una companya del col·lectiu egarenc Acció Autònoma. La manifestació, convocada per Solidaritat Antirepressiva de Terrassa, es va dirigir a la Comissaria de la Policia Municipal i a la Mútua de Terrassa on la nit de la detenció va ser novament agredida pels agents en un habitatge després que la metgessa de l'hospital l'examinés i la deixés sola amb els policies.

► Dissolució dels GIE

El comunicat de SAT demanava la dissolució del Grup d'Intervenció Especial (GIE) i l'expulsió del cos dels agents amb número de placa 153 i 272 responsables directes de les agressions. Alhora es demanaven explicacions als càrrecs policials i polítics per l'actuació policial, així com a la direcció de la Mútua de Terrassa. També es

Manifestació del diumenge 20 contra la brutalitat policial, a Terrassa

demanava la finalització de l'assetjament als moviments socials egarencs ja que aquest no és el primer episodi que protagonitzen els GIE. A la Marxa de Torxes amb solidaritat amb les preses del 23

de desembre del 2006, aquesta unitat va realitzar una càrrega totalment desproporcionada. Els GIE es van crear al febrer del 2004 per mandat dels responsables municipals amb la intenció de

controlar les places públiques i certs moviments socials. Avui compten amb catorze agents dividits en dos equips de set que patrullen en una furgoneta i un cotxe de reacció. Ⓜ

GIRONA // ANTIREPRESSIU

Demanen a la Fiscalia que es pronuncii per l'absolució dels condemnats a l'Operació Estany

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

A l'espera que la Fiscalia del Tribunal Suprem es pronuncii sobre el recurs que va presentar-se contra la sentència de l'Audiència Nacional que condemnava parcialment a tretze anys de presó cinc dels encausats en l'Operació Estany, la Plataforma Aturem la Guerra de les comarques gironines ha iniciat una campanya de recollida de firmes per demanar a la fiscalia de l'alt tribunal espanyol que informi favorablement a l'absolució d'Ali i Souhil Kaouka, Djamel Boudjlethia, Mohamed Tahrouri i Mohamed Benabara i al mateix tribunal l'absolució d'aquests cinc presos polítics. L'Audiència Nacional espanyola va absoldre Mohamed Nebbar i en la sentència a més va reconèixer que a Banyoles no hi havia hagut mai ni armes químiques ni de cap altre tipus. Però tot i això, va condemnar parcialment els altres processats, és a dir, Ali i Souhil Kaouka, Djamel Boudjlethia, Mohamed Tahrouri i Mohamed Benabara. La condemna dictada pel tribunal especial és especialment inversemblant, assegura la plataforma, si és té en compte que el cas ja estava arxivat i es va reobrir únicament per un informe de l'FBI sobre els explosius, que tal com deixa clara la resolució judicial no han existit mai. Per aquest motiu, es vol recordar tant a la fiscalia del Suprem com al mateix alt tribunal que aquest cas és un cas polític.

► Va ser un cas polític utilitzat per Aznar per tal d'atacar l'Iraq

Així, en l'escrit, que podeu aconseguir a través del correu electrònic, aturemlaguerragirona@gmail.com, i que es farà arribar tant a la fiscalia del Suprem com a la Fiscalia General de l'Estat i al ministre de Justícia, Mariano Fernández Bermejo, es recorda que l'Operació Estany és un cas polític que va néixer com a coartada del govern del PP presidit per José María Aznar per intervenir en la guerra contra el poble iraquí. La gravetat dels fets i la injusta situació que van viure –i viuen encara– els afectats per l'Operació Estany va desencadenar una onada de solidaritat a les comarques gironines davant l'evidència que era una mentida més de les que el govern d'Aznar va dir per justificar el seu paper en la invasió de l'Iraq. D'aquesta manera organitzacions, institucions diverses i milers de ciutadans i ciutadanes a títol individual van demanar la seva llibertat, fent sentir les seves veus al carrer o participant de les diferents activitats organitzades per la plataforma Aturem la Guerra en els quatre anys que dura el malson de l'Operació estany, coneguda popularment com el cas de l'"Escamot Dixon". Ⓜ

EL BAIX CAMP // UNES 300 PERSONES ES CONCENTREN CONTRA ELS ABUSOS POLICIALS

L'alcalde de Reus reitera la versió del tret accidental del policia local

Directa el Camp

/elcamp@setmanaridirecta.info/

Tres-cents concentrats es van manifestar a la Plaça del Mercadal de Reus el passat dimecres a les vuit del vespre per exigir responsabilitats polítiques per la detenció de tres persones vinculades al moviment alternatiu de la ciutat. La concentració estava convocada pel col·lectiu d'amics i familiars dels detinguts del passat diumenge, 13 de maig.

Concentració convocada pels familiars i amics dels detinguts el passat diumenge 13 de maig

Els fets es remunten a la matinal d'aquell dia, quan es va activar un dispositiu de seguretat sense precedents per tal de fer front als suposats "aldarulls" i a "desperfectes al mobiliari urbà" que unes quaranta persones haurien protagonitzat en acabar un dels darrers actes del Festival de Circ Trapezi. Segons fonts de l'ajuntament, arran de la detenció, una de les tres persones detingudes va rebre un tret accidental a la

L'slogan electoral de l'alcalde va ser utilitzat per denunciar la seva actitud

Masovers de Pobleviu.org

cama com a conseqüència de la resistència que va oferir als agents de la Guàrdia Urbana. D'altres testimonis presents en aquesta detenció però assenyalen que els agents de la Guàrdia Urbana van actuar indiscriminadament. A més, asseguren que la detenció de Bruno —la persona ferida en la detenció i actualment ingressada a l'Hospital de Sant Joan— ha estat utilitzada per tapar la brutal actuació policial.

Els concentrats, que es van manifestar en silenci, duïen pancartes amb els lemes "Detinguts: llibertat sense càrrecs", "Reus: estem en bones mans?" o "Et podria passar a tu". A la concentració, no han participat cap dels representants dels grups municipals presents a l'Ajuntament, que fins el moment no han fet pública la seva valoració respecte els fets. Davant les versions contradictòries d'Eduard Ortiz, regidor adjunt

de la Guàrdia Urbana i el testimoni present en l'accidentada detenció, l'Ajuntament ha anunciat que "prendrà mesures legals contra l'autor d'aquestes declaracions per tal de salvaguardar el bon nom del cos de seguretat". En motiu de la concentració, es van mobilitzar precisament tres dotacions d'antidisturbis de la Policia Nacional i nombrosos agents de la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra de paisà.

Mentre els concentrats encara s'amuntegaven a la Plaça del Mercadal —una vegada donada per conclosa la concentració—, l'Ajuntament de Reus i l'alcalde Lluís Miquel Perez convocaven els mitjans per a fer una breu declaració institucional. Una declaració que s'ha transmès immediatament a l'opinió pública a través de la web de l'Ajuntament de reus mentre la bústia de comunicacions i altres espais operatius de la web han deixat de donar servei. Acompanyat del seu assessor de campanya electoral, Xavier Domínguez, l'alcalde lamentava els fets i desvetllava que sobre els tres detinguts pesen antecedents policials: "tots tres compten amb greus antecedents policials com estralls, robatori amb força i altres". A més, reiterava que el tret accidental es produïa arran de la resistència que va oferir a ser detingut, i que testimonis no policials —en concret, els treballadors de neteja viària presents als aldarulls— ja han prestat declaració. Eduard Ortiz s'ha absentat de la declaració institucional.

Caldrà veure en les properes setmanes si la investigació encausada per la Policia Nacional, porta conclusions diferents a les que Eduard Ortiz, Lluís Miquel Pérez o la Guàrdia Urbana s'han afanyat a difondre.

LA PLANA DE VIC // S'APLEGUEN LES ORGANITZACIONS QUE LLUITEN CONTRA EL CREIXEMENT

Defensa del territori també a Osona

Directa Osona

/osona@setmanaridirecta.info/

Tot i la pluja, unes 400 persones es van manifestar el 19 de maig a Vic contra "les agressions que està patint el territori i el creixement desmesurat dels pobles per l'especulació urbanística". Els organitzadors, la Coordinadora per la Defensa del Territori, que aglutina totes les entitats d'Osona que treballen contra el creixement i l'especulació, reclamen als polítics i les administracions un replantejament del model urbanístic "imposat" i un debat públic i vinculant sobre cada un dels problemes que afecten a la comarca.

La manifestació, de caràcter festiu, es va iniciar a la plaça del Carbó, va continuar per tot el Passeig i va finalitzar a la plaça Major, on es va llegir un manifest. Alguns dels lemes que es van escoltar durant la protesta i que es van utilitzar a les pancartes han estat "MAT, molt merda i poca llum", "Estatofatal... passem a l'acció!", "Si ens destrosseu les contrades, alçarem les barracades" i "Torres més altes han caigut", entre d'altres.

Manifestació a Vic en plena campanya electoral de les municipals

Feliu Fusté

Creixement sense fre

El creixement és un fenomen que ha arribat a tots els recons de la plana. És una problemàtica comuna que sensibilitza a milers de persones, que de diferent forma, s'oposen a la destrucció del nos-

tre preuat territori. En els últims dos anys s'han anat organitzant tot aquest seguit d'opinions contràries al creixement i s'ha dibuixat un mapa de noves plataformes que ens mereixen la nostra atenció. Totes aquestes organitzacions

han participat de forma activa a la manifestació; Ara o Mai és un moviment contra la autovia que neix amb l'objectiu de rebutjar el cinquè cinturó que vol tirar endavant la Generalitat i que implicaria la construcció d'una autopista

entre el Vallès i Centelles; la Plataforma "El Torrental", que neix el febrer del 2007 davant de la indignació i la sorpresa de la majoria de calldetenencs quan van veure que les excavadores es carregaven un espai natural molt preuat; però n'hi ha moltes més: la Plataforma Salvem les Adoberies, el Grup de Defensa del Ter, la Plataforma Antiincineradora de la Vall del Ges, la Plataforma No a la MAT, Salvem el Mallol, la Plataforma Preservem la Guixa-Sentfores i el Jovent de Viladrau. També, altres associacions de veïns que en moments puntuals han sortit al carrer o han recollit firmes

Quasi totes aquestes iniciatives tenen una història de menys de dos anys i, poc a poc vanellant i trobant espais de diàleg per impulsar punts de trobada entre elles. També cal dir que moltes de les persones que han vist amenaçat el seu entorn i han impulsat aquestes plataformes no havien protagonitzat altres assemblees similars. És completament nou i sense precedents l'aflorament d'aquesta nova expressió del conflicte. Com també ho és la magnitud del creixement projectat pels propers anys.

PAÏSOS CATALANS // ACCIONS ARREU EN DEFENSA DEL TERRITORI I CONTRA L'ESPECULACIÓ

'No està tan fatal com sembla'

✉ **Oriol Matadepera**

/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Al'anterior numero de DIRECTA s'informava de l'inici de la setmana de lluita en defensa del territori i contra l'especulació aixoplugada sota el nom 'Està tot fatal'. La plataforma opositora al projecte urbanístic d'Oliveretes a Viladecans rebia al president Montilla, immobiliàries boicotejades a diferents barris de Barcelona i l'acció al balcó de l'ajuntament d'Esplugues eren el tret de sortida d'una setmana on diversos col·lectius i persones han actuat de manera conjunta i directa front el negoci del ciment. Vuit persones han passat per comissaria en aquests dies, un mínim de seixanta persones han estat identificades i una acampada ha estat desallotjada a Nou Barris (Barcelona).

Cada dia era una sorpresa en forma d'acció, pancarta o immobiliària atacada

Durant la resta de la setmana, cada dia era una sorpresa en forma d'acció, pancarta, acampada, jornada reivindicativa o immobiliària atacada. Col·lectius de les Terres de l'Ebre, comarques gironines, Ponent, àrea metropolitana, Tarragona, Catalunya interior, la Plana de Castelló, València i Mallorca han estat connectats amb l'objectiu comú de denunciar la destrucció del territori. Els objectius de les accions han estat ajuntaments i seus de districte (Esplugues, Nou Barris), fires (Viladecans, Solsona, Construmat), seus de partits polítics (Sant Andreu del Palomar), seus d'organismes públics (Inspecció de Treball, Oficina de l'Habitatge), solars abandonats a l'especulació (Sant Cugat del Vallès), habitatges abandonats (Manresa), aparicions a mitjans electorals (V

Edu Bayer

DEL 16 AL 18 DE MAIG

Tres persones van romandre tres dies a 50 metres d'alçada a Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat) penjades de la façana d'una de les Tres Torres per denunciar la imposició del projecte urbanístic conegut com a pla Caufec-Porta BCN i per exigir un diàleg real entre l'alcalde P. Díaz i la plataforma opositora. L'acció va acabar en una onada de soroll on més de 400 persones van rebre a les tres encausades per desordres, resistència i desobediència a l'autoritat.

Arnau Bach

DIJOUS 15 DE MAIG

Una quinzena de persones ocupen simbòlicament l'Oficina d'Habitatge municipal situada a la Rambla del Poblenou (Barcelona). Amb sacs de dormir i coixins denunciaven "l'augment impressionant del preu de l'habitatge" i la complicitat de l'administració amb "les màfies del ciment". La responsable de l'oficina municipal va tancar la porta d'entrada amb la gent a dins fins que les forces d'ordre públic van arribar per a alliberar a les persones retingudes.

de Vivienda), accions a les marquesines dels busos (Sants), pancartes a Collserola i Tortosa.

▶ **Manifestacions i cercaviles**
En el marc de la setmana 'Està tot fatal' també han tingut lloc cer-

Ari Nieto

DEL 17 AL 21 DE MAIG

A Lleida tres persones es van penjar durant quatre dies d'un vuitè pis denunciant la simbologia franquista present als carrers de la ciutat. Coincidint amb un arrest domiciliari per una falta de deslluïment de béns immobles on es reivindicava la retirada d'un monòlit franquista s'han volgut afegir a la setmana de lluita en defensa del territori. Es denunciava que Lleida és la ciutat catalana en la qual "el preu dels pisos ha augmentat més i d'una manera més alarmant".

Enric Borràs

DISSABTE 19 DE MAIG

Dues persones s'encadenen davant de la fira de la construcció Construmat (Sants, Barcelona) i una trentena més assegudes al terra tallen el trànsit a Plaça Espanya durant una hora. Els Mossos d'Esquadra van actuar amb molta contundència davant una acció de desobediència no violenta lesionant a totes les persones participants que acaben identificades i van detenir a una persona al marge de l'acció que volia impedir que la policia s'emportés a un fotògraf.

caviles convocades per la Plataforma en Defensa de la Serra de Marina i Can Zam (Santa Coloma de Gramenet) i per la campanya 'Les majories fan mal' (Esplugues). A Vic va tenir lloc una ma-

▶ **Immobiliàries boicotejades**
Durant la setmana contra l'especulació més d'un centenar d'empreses immobiliàries han aparegut amb els panys siliconats i escrits que denuncien l'especulació immobiliària. Són establiments de Sants, Poble Sec, Clot-Sagrera, Nou Barris, Sant Andreu i Gràcia. Es tracta de l'acció simultània més massiva contra seus immobiliàries realitzada mai a Barcelona. L'acció no ha estat denunciada ni difosa per la patronal del sector i ha estat tímidament publicada a mitjans de comunicació. A Tarragona, Solsona, Salt (Gironès), Sant Feliu de Llobregat i Sant Joan Despí (Baix Llobregat) s'han pintat diverses immobiliàries i asseguradores. Altres accions de denúncia amb pintades i penjades de pancartes han tingut lloc a Sóller (Mallorca), la Plana (Castelló), Vilanova i la Geltrú (Garraf) i a València per denunciar l'especulació i els excessos immobiliaris. A l'Eixample barceloní una acció de denúncia tenia lloc a una oficina de Marina d'Or. ☎

La reflexió

Queden moltes més setmanes de lluita

✉ **M. Rossinyol****Campanya "Està tot fatal"**

Acaba la setmana de lluita en defensa del territori i contra l'especulació i iniciem, de nou, el nostre particular calendari d'assemblees, convocatòries i accions. Tanmateix, aquesta setmana ens ha servit a totes per posar damunt la taula, altra volta que, malgrat les dificultats, el nostre treball i reivindicacions són necessàries. Que només actuant i mobilitzant-nos ens escolten i fem públic el nostre malestar. I això ens ho corrobora, sobretot, la resposta i el recolza-

ment de la gent que s'ha aplegat al nostre voltant i ens ha donat suport en tot moment.

Aquesta setmana ha estat una alenada d'aire, de treball accelerat, de suport i solidaritat. Saber cada dia de les accions que s'estaven realitzant arreu del territori i veure com augmentava el nombre de convocatòries ens posa de manifest que seguim reivindicant i que, malgrat tot, seguim lluitant, adherint-nos a convocatòries i campanyes, aprofitant oportunitats de treball conjunt. Un treball que ha sortit, tot i les dificultats, de l'àrea metropolitana de Barcelona i que ha aplegat a

nombroses entitats ecologistes, juntament amb diversos col·lectius dels moviments socials. Això, evidentment, no és un punt d'inflexió, però és un pas més que permet ampliar la xarxa d'acció i de treball. I és que mentre estigui tot fatal, seguirem denunciant-ho. Seguirem denunciant els plans urbanístics, la MAT, el preu de l'habitatge i tants altres efectes de la destrucció del territori i productes de l'especulació. Acaba la setmana amb el convenciment que ens en quedem moltes més per endavant, que de temes ens en sobren, i de ganes no ens en falten.

Vuit persones han passat per comissaria i més de seixanta han estat identificades

nifestació organitzada per la Coordinadora per a la Defensa del Territori de la comarca. Caminada per l'Horta Nord (València), bicicletes a Sant Andreu (Barcelona) i Igualada (Anoia), cassolades (Nou Barris), acampades (Nou Barris, Igualada) i al barri de Sants un vermut contra la destrucció del barri.

La sal com a mitjà

A Salinas Grandes, a la província de Jujuy, al nord de la República de l'Argentina, centenars de treballadors lluiten cada dia per sobreviure.

Situat a 3350 metres sobre el nivell del mar, s'estén sobre una superfície de 525 kilòmetres quadrats.

L'explotació d'aquesta salina va començar en l'època prehistòrica. La sal que s'extreia s'utilitzava per a l'autoconsum o l'intercanvi comercial. En aquella època la sal s'extreia de manera completament manual, gairebé sense eines. Actualment les condicions són molt similars.

Cada matí, la major part dels treballadors de la salina, pedalegen uns quants kilòmetres a sobre de les seves bicicletes per arribar a Salinas Grandes. Allà treballen des de les vuit del matí fins les sis de la tarda, i tan sols interrompen el seu treball per menjar uns entrepans. Una llarga jornada de feina en la qual extreuen sal i modelen i venen miniatures als turistes que arriben a aquest indret.

A l'hivern, els núvols xen la immensitat del ce tant amb tempestes de

A l'estiu, i durant els l'any, el sol llueix amb pupil·les d'aquests treb sobre la superfície de s troben, erosionen amb mans. La seva única prot tes amb les que es taper

La salina és explotad grups independents se Cobren depenent de la q i del nombre de figurete llador cobra habitualme més de 4 euros) per cada tenir algun tipus d'accide i, per tant, no poder cob

FOTOGRAFIA

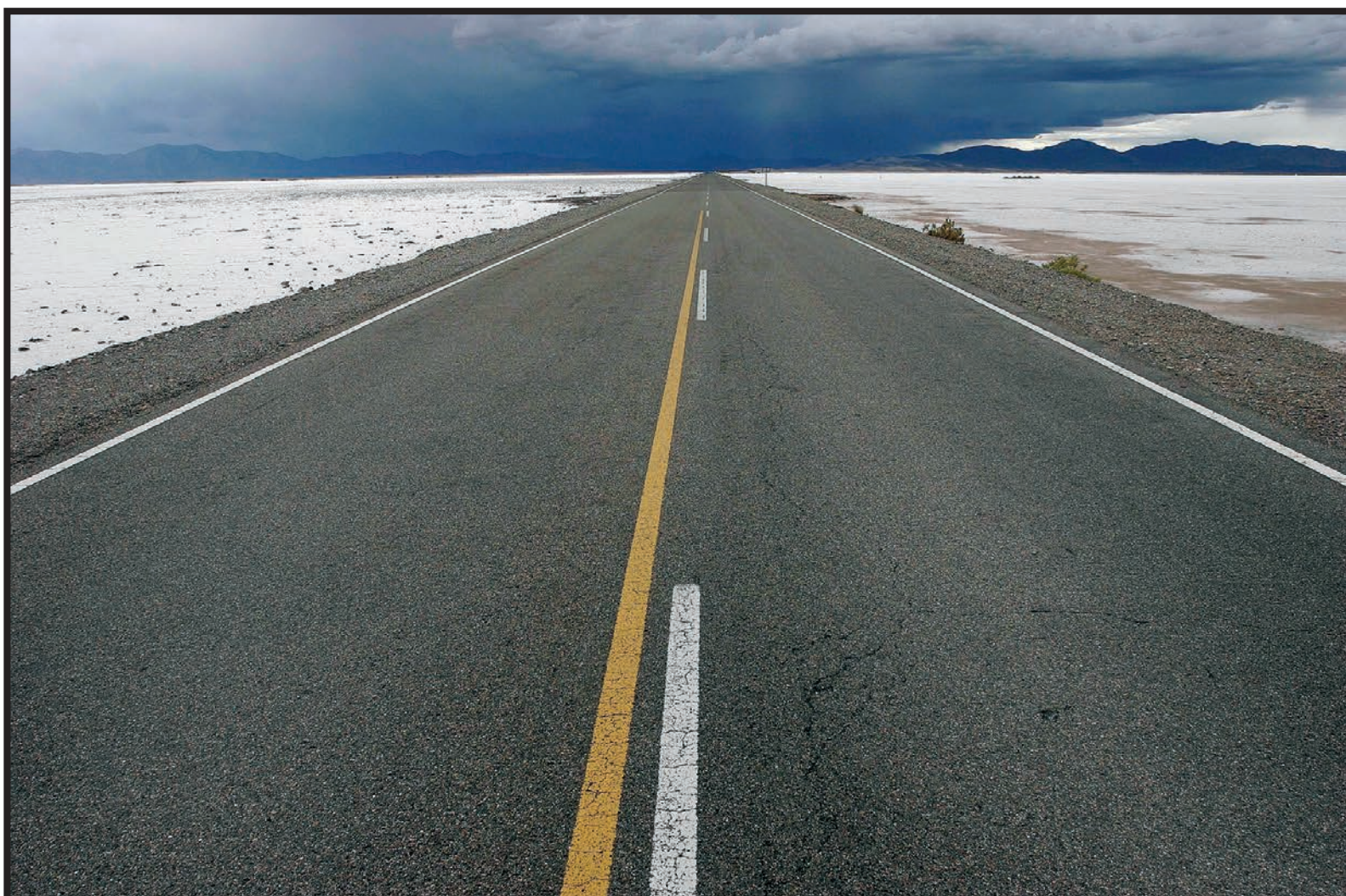
de vida

s grisos i amenaçadors cobreixen el cel i amenacen de manera constant amb pluja i vent.

En dies assolats de la resta de l'any, la força i crema els rostres i les ulls dels treballadors. El reflexe de la llum sobre el sal i la gran altitud a la que es treballa fa que la rapidesa dels seus rostres i ulls s'acceleració són unes velles samarretes que els protegen dels cares.

La vida aquí és a través de cooperatives i persones o empreses que no tenen cap tipus de contracte. La quantitat de sal que hagin extret és la única mesura que hagin venut. Cada treballador rep uns 18 pesos argentins (poc més d'un euro) al dia de treball. Emmalaltir-se o no treballar, significa no poder treballar més.

TEXT: Olmo Calvo

BARCELONA // URBANISME

Un projecte d'edifici d'onze plantes indigna el veïnat de Sants

Guillem Sánchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Enmig d'un barri inundat per les obres i en profunda remodelació a partir de l'entrada del TAV és difícil que l'anunci d'una nova construcció atregui l'atenció de ningú. Però un grup de veïns de l'anomenat Triangle de Sants ha descobert un nou projecte urbanístic que consideren "salvatge", i ja s'han començat a organitzar per impedir-ho.

En aquest cas, tal i com ha destapat el periòdic local *La Buxa*, l'Ajuntament de Barcelona ha venut dues finques de sòl públic a una immobiliària, que també havia adquirit una tercera que les comunica, per tal de construir-hi. Però una de les finques públiques és una rampa i unes escales que comuniquen el carrer de Riego amb el passeig de Sant Antoni, el que en fa impossible la urbanització.

El veïnat denuncia que l'edifici deixarà soterrada la zona del Triangle, a més, veu amb recels un procés que "tracta de manera molt beneficiosa la constructora"

Davant d'aquest fet, la immobiliària SAPIC, adjudicatària de nombroses obres públiques, ofereix retornar aquest espai a l'Ajuntament a canvi d'una modificació del Pla General Metropolità, fet que el consistori accepta. Llavors, en una zona d'edificabilitat màxima de cinc plantes es passa a poder-se'n construir onze. En una carta als diaris, el gerent del Districte de Sants-Montjuïc, Josep Garcia Puga admet l'existència del projecte, encara que el solar venut pel municipi només tingués una edificabilitat original de cinc plantes, i ho justifica pel fet que hi ha "edificis de la mateixa altura just a la façana oposada".

Per la seva banda, el veïnat denuncia que "un edifici tan alt deixarà encara més soterrada la zona del Triangle", a més de veure amb recels un procés que "tracta de manera molt beneficiosa la constructora SAPIC en detriment de la coherència urbanística de l'entorn. De moment s'han posat en contacte amb un advocat que els ha confirmat "possibles il·legalitats" en el cas.

BARCELONA // ESPECULACIÓ URBANÍSTICA A LES CASES BARATES

La piconadora ja ha destrossat 105 habitatges al barri del Bon Pastor

Stefano Portelli
/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'excavadora de l'empresa "Erri Berri" de Navarra, al servei del Patronat, ha enderrocat fins ara 105 cases barates de la primera fase, fent el buit al voltant dels blocs on resideixen les famílies que no han acceptat les condicions del reallotjament. Paca, Aurora, José, Fina, Laura, Carlos, Ramón, Iván, Edgar, José María, són un grapat de veïns que han decidit tirar endavant en la seva lluita, defensant la seva casa com a únic instrument de pressió per obtenir l'atenció de les institucions. L'Associació de Veïns, dintre de la qual hi ha nombrosos assalariats de l'administració, i que per

Hi ha gent molt jove que dóna els seu suport a la lluita dels avis i les àvies

tant ha estat fidel al Patronat i a l'Ajuntament des d'un primer moment, continua amb la seva campanya interna al barri amb la finalitat de derrotar psicològicament aquestes famílies; a tots els veïns es van repartir pancartes que posaven "Remodelació Sí Segona fase ja", com si fossin ells, i no la lentitud dels tràmits judicials, qui impedeixen que es tiri endavant amb la construcció dels nous pisos. Alguns veïns que han posat les pancartes han declarat anònimament haver rebut pressions per penjar-les a la finestra, entre els quals fins i tot hi ha veïns i veïnes que recolzen i admiren la lluita de les cinc famílies en resistència.

La lluita creix

La por es gran, tant entre la gent "a peu de carrer", com dintre de l'Associació Avis del Barri, que des de fa quatre anys s'oposa a les condicions de la Remodelació. Tot i així, les reunions d'Avis són cada vegada més concorregudes, i durant els últims mesos han aparegut

Supervivenda i els candidats

Des de la campanya V de Vivenda, aquesta setmana han perseguit els candidats per Barcelona a les eleccions municipals. Amb la màxima que "l'habitatge de protecció no és la solució", han fet acte de presència a mítings de Jordi Hereu a Sant Andreu, de Xavier Trias a Gràcia i de Jordi Portabella al barri del Clot.

Les excavadores enderroquen les Cases Barates del Bon Pastor

Toni Arnau

recolzaments des de diferents llocs. Com a exemple, recordem l'acció realitzada el 17 de març per part de joves solidaris de barris dels voltants de Bon Pastor, i les cartes de recolzament de diverses entitats (entre els quals, Arquitectes Sense Fronteres); i sobretot, la creació d'una nova associació entre els habitants del barri: els Nets i Netes del Barri, gent molt jove que dóna els seu recolzament a la lluita dels "Avis" i que fins i tot van més enllà, demanant que es mantinguin les cases barates, reformades. La possibilitat d'elaborar un pla alternatiu, que impliqui la construcció de nous pisos (als terrenys que estan quedant lliures) però també la conservació i reforma de la resta de les cases (que s'haurien de considerar patrimoni històric de la ciutat, com a construccions populars de principi de segle, mantingudes gràcies a l'esforç de milers i milers de treballadors durant tres generacions), és una possibilitat que ni el Patronat ni l'AVV van considerar mai. En canvi, va ser la solució que es va donar al polígon de cases barates del districte d'Horta.

Mentrestant, la lluita de les cinc famílies continua. El jutge

Els veïns veuen com es destrueix el seu barri

Toni Arnau (Ruido)

havia demanat a urbanisme que no autoritzés més enderrocs fins a la sentència; però el Patronat va seguir, al·legant de que si de cas, pagaria una multa. En canvi, el recurs del contenciós que van interposar els "Avis del Barri" va rebre el 9 de maig resposta del jutge del Tribunal Superior: una sentència ofensiva, en la qual desestima el recurs sense ni tan sols entrar a analitzar l'enorme quantitat de documentació que se li va proporcionar. No ens hauria d'extranyar: el jutge, Manuel Táboas Bentanachs, és molt proper a la directora de gestió urbanística de l'Ajunta-

ment, Marta Perelló Riera. Les entitats que haurien de defensar els veïns (entre elles, la FAVB) mantenen el silenci, des de fa quatre anys; aprofitant-se potser de l'escàs poder de convocatòria que tenen els habitants del barri, que mai s'havien vist en la necessitat d'enfrontar-se tant directament amb el poder. Un poder que és un entramat impenetrable, fet de la necessitat violenta de reproduir-se del capital immobiliari (en aquest cas, ACS-Dragados), i de la corrupció i falta d'escrúpols de les administracions públiques (Patronat Municipal i Ajuntament).

Carta de recolzament d'Arquitectes sense Fronteres

“ASF confia en que el Pla de Remodelació del Bon Pastor pugui ser reformulat segons uns criteris que tinguin més en compte tant els drets adquirits dels més antics dels habitants del barri, així com els drets bàsics de totes les persones que estan actualment vivint a les 'cases barates'; i també el valor inqüestionable com a patrimoni arquitectònic

i històric que representen les cases barates de Bon Pastor per al conjunt de la ciutat i de la seva població. Creiem que existeixen solucions a aquest conflicte, i demanem a les institucions que redefineixin la seva actuació de cara al barri i cap als seus habitants”. Extret de la carta de la Comissió de Cooperació Local d'ASF, 19 de febrer de 2007.

BARCELONA // TREBALLADORS DE L'ARXIU HISTÒRIC DE BARCELONA DENUNCIEIEN L'AJUNTAMENT

Precarietat a la Casa de l'Ardiaca

Estel B. Serra

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Set treballadors de l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona han decidit plantar cara a l'Ajuntament amb una denúncia per suposada subcontractació fraudulenta de la gestió dels seus llocs de feina a empreses privades de gestió cultural. A través d'aquestes subcontractacions, les set persones al·leguen haver rebut sous molt per sota dels estipulats en el conveni de l'Ajuntament per la mateixa categoria laboral. Alho-

Denuncien que degut a la renovació de convenis, ja han passat per dues empreses diferents sense que se'ls hagi respectat l'antiguitat

ra, també denuncien que degut a la renovació de convenis, ja han hagut de passar per dues empreses diferents sense que se'ls hagi respectat ni considerat l'antiguitat acumulada.

Pati central de la Casa de l'Ardiaca on es troba la seu de l'Arxiu Històric

Arnau Bach

► Precàries a la Casa de l'Ardiaca

El 1920 l'Ajuntament va adquirir la Casa de l'Ardiaca, al carrer Santa Llúcia del Barri Gòtic, i un any després va traslladar-hi l'Arxiu Històric de la Ciutat. Des de llavors fins a 1998, el servei de l'arxiu va ser desenvolupat per funcionariat. No obstant, l'Ajuntament va decidir privatitzar la gestió i obrir concursos, que van ser guanyats per les empreses Fragment S.C.P. i Magma Serveis Culturals, que es van anar passant de l'una a l'altra els treballadors, amb contractes nous i

sense criteris d'antiguitat. El mes passat, la gestió de l'arxiu va tornar a sortir a concurs, que va ser guanyat per una tercera empresa. Els treballadors van ser informats que podien passar a treballar per la nova gestora en quinze dies, però el comitè va impugnar el concurs i el judici per cessió il·legal de treballadors es durà a terme el proper cinc de juliol.

► L'estalvi de l'Ajuntament

Els advocats del Col·lectiu Ronda que duen el cas consideren que el

consistori heretat per Jordi Hereu ha incorregut en subcontractacions fraudulent. Segons ells mateixos, el servei d'auxiliar d'arxiu, és a dir, la categoria que respon a la dels set treballadors, no es pot subcontractar perquè no és autònoma, com podria ser el servei de manteniment; sinó que és una categoria professional que forma part de l'estructura de l'arxiu i sense la qual no s'entendria la tasca del mateix. No obstant, com es pot imaginar, aquests convenis amb empreses culturals han tingut un

efecte beneficiós pel consistori ja que li ha permès estalviar els costos laborals del personal funcional, amb empleats subcontractats que són els que finalment han patit les conseqüències de tot plegat.

L'arxiu no és un cas aïllat, sinó que passa el mateix a la pràctica totalitat dels museus

► La precarietat laboral i cultural a la Marca Barcelona

El pes de l'Ajuntament en el volum de negoci cultural que es mou diàriament a la ciutat és important i ha anat creixent. Milers de turistes que ja arriben a l'estiu i a l'hivern, visiten en bona part un conjunt d'instal·lacions i edificacions públiques; entrades, el diner de les quals va directament a les arques municipals. No obstant, aquesta prosperitat ha tingut un efecte invers en la situació laboral de les persones que treballen diàriament a aquestes instal·lacions, que tal com denuncia la representant de la CGT a la junta de personal de l'arxiu, Laura Coll, l'arxiu no és un cas aïllat sinó que passa el mateix a la pràctica totalitat dels museus de Barcelona. ①

GIRONA // PEL DRET A VOT

Un sector de la població encara no té, ni tan sols, dret a votar

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

Dimecres passat, dia 16 de maig, la Comissió pels Drets Socials i Polítics, formada per diverses entitats de la Coordinadora d'ONG Solidàries de les comarques gironines i l'Alt Maresme, va fer una roda de premsa a Girona a càrrec d'Olga Gil, mediatra comunitària d'Eina (Salt); El Hadji, mediatra cultural d'ACCEM (Girona); Lluís Puigdemont, responsable d'Immigració de Càritas (Girona); i Mostafà Shaimi, mediatra comunitari d'Eina (Salt), per presentar les accions que han organitzat en la campanya per reivindicar el dret al vot de les persones immigrades d'origen extracomunitari. La comissió creu que el fet de no permetre participar en l'elecció dels representants polítics a les persones nouvingudes contradiu el principi d'igualtat i de no discriminació propis d'una societat que es defineix com a democràtica i que es fonamenta en la igualtat de tots els ciutadans, i per tant alerten que "la democràcia està en perill". També creu que aquest dret és "una via imprescind-

dible per a la integració plena de les persones nouvingudes en la societat", víctimes de la discriminació en molt àmbits del dia a dia, així com "l'única manera de garantir que aquest col·lectiu estigui representat de manera real en tots els àmbits socials i polítics". Per això, i tenint en compte que aquest col·lectiu l'integren prop de dos milions i mig de persones a l'Estat, demanen que es faci una reforma de la Constitució que els garanteixi el dret a votar.

En la roda de premsa El Hadji va parlar de la reclamació de les persones immigrades d'origen extracomunitari de "ser ciutadans", per tenir accés al drets que això comporta, i va denunciar que la nacionalitat estigui condicionada al lloc de naixement i no al lloc on es viu. D'aquesta manera, el col·lectiu immigrant reivindica una "ciutadania de residència" en què es consideri la persona com un ciutadà més del lloc on viu sense tenir present, tan sovint, el lloc d'origen a l'hora de fer-hi referència, ja que pot comportar mantenir una visió discriminatòria d'aquest conjunt de la població.

A Europa, països com Noruega, Suècia, Holanda i Irlanda, ja reconeixen el dret al vot de tots els immigrants en les eleccions municipals i s'han fet propostes al Parlament Europeu en aquesta direcció. Tot i així, manté nivells diferents de ciutadania, ja que fa referència als "ciutadans nacionals, els comunitaris, els immigrants amb permís de residència i de treball, i els sense papers" (que representen quinze milions de persones a Europa).

Les accions que s'han organitzat són tres eleccions simbòliques en urnes paral·leles en què participa la població immigrada a Cadaqués (el 18 de maig), Salt (el 22 de maig) i Girona (25 de maig). També es va fer una taula rodona sobre participació i el dret al vot (19 de maig a Cadaqués i 21 de maig a Figueres).

Paral·lelament, una cinquantena d'ONG han engegat també la campanya de sensibilització social "Tod@s Ciudadan@s" per defensar el dret al vot dels immigrants. Una de les accions que organitzen i que es farà tant a Barcelona com a Madrid i Sevilla i és la cessió del vot.

Eloy de Mateo

Acte per la llibertat de Mumia a Barcelona

El 17 de maig es va realitzar a desenes de ciutats de tot el món una jornada de mobilització en suport a Mumia Abu Jamal, activista i periodista nord-americà que es troba des de fa anys al corredor de la mort. A la plaça de Sant Jaume de Barcelona s'hi van reunir una trentena de persones. La jornada coincidia amb la vista oral del Tribunal d'Apel·lacions, on s'havia de decidir si es donava la possibilitat d'un nou judici. La resolució es coneixerà en pocs dies.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

ALGERIA // IDENTITAT AMAZIGH AL COR DEL MÓN ÀRAB

Tres mil anys no són res

✉ Guillem Sánchez i Barrull
/Alger - Barcelona/

Si hi ha un poble amb memòria històrica, aquest és, sens dubte, l'amazigh. Aquesta cultura originària del nord d'Àfrica —mal anomenada sovint berber— ara es troba, ni més ni menys, a l'any 2957. El calendari arrenca amb l'inici del seu domini, després de segles d'esclavitud, sobre l'imperi egipci. Aquesta memòria els porta a recordar que ells hi eren "abans que els àrabs" i a tenir com un dels seus mites la reina que va preferir cremar el seu país abans que lliurar-lo als invasors. Aquest esperit rebel és, possiblement, un dels elements aglutinadors que els ha permès mantenir una cultura pròpia.

*Va cremar,
en tan sols
deu dies, les
comissaries de
la gendarmeria,
les seus dels
partits polítics i
un gran nombre
d'edificis oficials
i oficines
bancàries*

A la Cabília, la regió algeriana de majoria amazigh, les relacions amb el poder —ja sigui el dels

Mural que reivindica la revolta del 2001 a Tizi Ouzou

I. Cabarga

antics sultans otomans, el colonial francès, o el de la centralista "República Algeriana Democràtica i Popular" — sempre ha passat a través de la força. La força de la repressió i la de la insurrecció.

L'últim episodi va esclatar la primavera de 2001, quan la mort de Guermah Massinissa en una comissaria, el 18 d'abril, va servir de guspira per encendre la flama que va cremar, en tan sols deu dies, les comissaries de la gendarmeria, les seus dels partits polítics i un gran nombre d'edificis oficials i oficines bancàries.

L'atur, la manca d'oportunitats per a la gent jove (la majoria de la població) i els constants abusos

havia anat creant les condicions necessàries, en una regió que ja estava acostumada a la discriminació, però també a la revolta.

La retirada del cos de policia militaritzada, que fins al dia d'avui encara no ha tornat a la regió, va calmar una mica la situació. Però, al contrari del que es podria pensar, la insurrecció no va acabar aquí. La revolta espontània va esdevenir un potent moviment popular, organitzat a partir d'un original sistema d'assemblees.

► **Autoorganització ancestral**
El secret d'aquesta capacitat organitzativa s'amaga als *aarchs*, una institució tradicional basada

en consells locals de "notables". A partir de la revolta es van obrir als homes joves i es van convertir en assemblees populars que van potenciar la coordinació regional en uns punts reivindicatius comuns: càstig als responsables de la repressió, desenvolupament socioeconòmic de la

Cabília i reconeixement de la identitat amazigh.

Des de 2001, la Cabília comp- ta, així, amb un contrapoder popular a l'autoritat d'Alger, que ha estat defensant la no participació

*La retirada del
cos de policia
militaritzada,
que fins al dia
d'avui encara no
ha tornat a la
regió, va calmar
una mica la
situació*

al sistema polític. L'expressió més forta va ser el boicot a les eleccions fins el 2004. S'impedien els mitings, la propaganda es feia desaparèixer i els col·legis electorals eren ocupats. Quan les urnes no eren destruïdes, simplement les retornaven buides. L'abstenció va arribar al 98% i Jamel Ait Amara, delegat dels *aarchs* a Zazga, assegura que les autoritats electorals encara "s'inventaven vots".

L'alta abstenció en les legislatives confirma el divorci entre població i classe política

✉ I. Cabarga
/Alger/

El poble algerià ha tornat a donar l'esquena al seu sistema polític. Amb una taxa d'abstenció que ha assolit el record històric del 65%, segons dades oficials, les eleccions legislatives del passat 17 de maig van confirmar el divorci existent entre una població fastiguejada i una classe política que viu aliena a les seves necessitats reals. En aquest marc d'indiferència, Cabília va tornar a alçar-se com la regió més "rebel": la província de Tizi Ouzou va donar l'índex més baix de participació del país, amb un 16,16% de votants seguida d'una altra circumscripció cabil, Bejaia, el 17,79% dels electors del qual va acudir a les urnes. Ni tan sols la nova consigna de "llibertat de vot" llançada pel moviment *aarch* a la campanya electoral,

que havia promogut el boicot actiu en tots els comicis anteriors, no va servir per elevar aquesta feble participació.

En absència del Front de Forces Socialistes (FFS), partit tradicionalment majoritari a la regió muntanyosa, que va rebutjar entrar en el joc electoral del dia 17, el governant Front d'Alliberament Nacional (FLN, en les sigles en francès) va ser el partit més votat a les quatre províncies cabils, amb 13 escons, mentre el Reagrupament per la Cultura i la Democràcia (RCD) va resultar segon, amb 12. L'aposta de presentar-se als comicis llançada per una part del moviment ciutadà cabil, va acabar en fracàs. Cap de les llistes independents composta per delegats del moviment no va resultar elegida, una cosa que haurà de fer reflexionar les assemblees locals, contràries fins ara a participar en les conteses electorals. En espera

d'aquesta valoració, cal ressaltar la denúncia per frau realitzada per les formacions independents de la Gran Cabília. Segons fonts del moviment ciutadà contactades per DIRECTA, "dijous vam viure un frau massiu a Tizi Ouzou i Bejaia en benefici dels partits en el govern i del RCD, frau que hem denunciat davant de la comissió electoral." El propi president de la governamental Comissió Nacional de Supervisió Electoral, Said Buchair, va alertar després dels comicis sobre "els excessos perillosos" que havia detectat en aquestes i altres circumscripcions del país, irregularitats que "superen la consideració de casos aïllats". En una carta enviada al cap de l'Estat, Buchair dona compte de l'impediment dels controladors d'assistir a l'obertura dels col·legis, la negativa a obrir les urnes abans del principi de l'escrutini i el farcit d'aquestes amb vots per l'FLN.

Comissaria cremada a Zazga

I. Cabarga

Cultura de rebel·lia

✉ G.S.B.

El paisatge de la Cabília és estranyament familiar. Les oliveres i els tarongers se succeeixen. Prats verds amb vaques, poblets de teulades vermelles als cims dels turons... Una autopista una mica esquerdada i la manca de desenes de grues de construcció recorden que, tot i les semblances, no ens trobem a casa. Però hi ha altres similituds: la senyalització de trànsit en àrab està sabotejada i normalitzada en amazigh. La coincidència amb les carreteres catalanes fa emergir un somriure. I les pintades. La més comuna és "poder assassí". Una denúncia tan

vaga, i radical a la vegada, té aquí un suport hegemònic. Aquesta rebel·lia ha estat castigada, des de la independència d'Algèria, amb una manca d'infraestructures que ha empobrit la regió i l'ha convertida en un pol d'emigració. A les reivindicacions lingüístiques i culturals, s'hi afegeixen la demanda de plans d'ocupació i més inversions. Per prendre consciència del dramatisme de la situació, només cal saber que cada hivern moren desenes de persones de fred, perquè no arriben les bombones de gas per a les estufes. I saber, és clar, que Algèria és el quart productor mundial d'aquesta matèria primera.

GALÍCIA // VAGA DEL SECTOR NAVAL A VIGO

Els sindicats gallecs guanyen el pols a la patronal naviliera

✉ Xavier Miquel
/Galícia/

El diumenge 20 de Maig a les dotze de la nit, es donava per finalitzada la vaga al sector del naval de la província de Pontevedra (Galícia). Les negociacions entre la patronal i els sindicats (la força majoritària és el sindicat nacionalista CIG), van donar pas a un preacord que va ser apro-

La vaga ha tingut un seguiment massiu des del primer dia

vat per les assemblees de treballadores de totes les empreses del sector, el divendres 18. En aquest text, la patronal es compromet a contractar el 45% de les noves treballadores de manera fixa, arribant al 60% de contractes fixes a totes les empreses l'any 2009. També s'ha aconseguit, que es contracti a través de la borsa de treball del metall i si en un mes això no es fa efectiu, s'expulsarà del sector del naval a les empre-

Imatges de les protestes dels treballadors del sector naval a la província de Pontevedra

ses incomplidores (tal i com s'estipulava al conveni col·lectiu del metall, signat l'any passat i principal causant de la vaga).

► Lluita tenaç

D'aquesta manera, es posava fi a una vaga que va començar el passat 3 de Maig i que va afectar en un principi els estibadors i els seus tallers. Aquesta, que ha tingut un seguiment massiu des del primer dia, va començar amb la negativa de la patronal a qualsevol tipus de negociació, ja que volien un nou contracte multiobra, en el qual es podrien fer diferents contractes en diferents empreses dins dels

estibadors. Les assemblees a primera hora del matí donaven la sortida a tota la jornada de mobilitzacions, que van començar amb multitudinàries manifestacions pel centre de Vigo, l'ocupació de la delegació d'hisenda per denunciar el frau de la majoria d'empreses del sector, el bloqueig del Corte Inglés o l'ocupació de les vies del tren. El cinquè dia de vaga, la patronal va exigir que per començar les reunions s'havia d'apartar al sindicat CUT (una escissió de la CIG), per "ser minoritària dins del sector i altament radical". Aquest sindicat va decidir retirar-se per "no obstaculitzar el procés

Internet

de negociació i no donar legitimitat a la patronal", tot i que es va mantenir dins el Comitè de vaga. Tot i així les negociacions es van bloquejar de seguida i les mobilitzacions van continuar i es van incrementar amb barricades als carrers i bloquejos a centres comercials, bancs i a les principals empreses del sector del metall, especialment davant Citroën (empresa que a Vigo té unes 30.000 persones treballant directa o indirectament i que va deixar sense fabricar uns 100 cotxes). Finalment es convocava pels dies 21 i 22 una vaga general a tot el sector del metall de la província de Pon-

tevedra, incloses les empreses amb conveni propi. La darrera acció mediàtica va ser la ocupació de la Delegació de la Xunta a Vigo i el llançament de molts dels arxius per la finestra.

Els sindicats s'han mostrat molt satisfets davant la vaga, ja que han aconseguit el compliment dels deu punts que exigien quan aquesta va començar i han demostrat el gran poder de mobilització i la força que segueix tenint el sector del naval, tot i la repressió (amb una desena de detinguts) i les calúmnies per part dels diaris i de l'alcalde de Vigo. ☺

KURDISTAN // GUERRA BRUTA CONTRA L'AUTONOMIA

Kirkuk, principi i final d'un somni

✉ Joaquim Arrufat
/Turquia/

Kirkuk era ciutat kurda, amb minories turques i àrabs, fins que Saddam Hussein va desallotjar els kurds i va repoblar la ciutat amb colons àrabs. Els kurds, fins fa poc relegats a les tres províncies del nord, hi han anat tornant mica en mica. El principal pou petrolier de l'Iraq torna a ser, lentament, majoritàriament kurd.

Hawler, Dohuk i Suleymaniya són les tres províncies que conformen la regió autònoma del Kurdistan de l'Iraq. Saddam les va sotmetre a una destrucció i pauperització sistemàtica, per la qual cosa l'autonomia kurda actual no té cap font d'ingressos econòmics, excepte la duana sobre el riu Tigris, frontera entre Turquia i Iraq. No hi ha cap producció pròpia, excepte una fàbrica de ciment i una de farina, i

tot s'ha de comprar a Turquia: l'aigua, el petroli, articles de consum, materials de construcció, electricitat... Amuntegada la població a la ciutat, ja que 4.500 pobles amb els seus conreus van ser cremats o enderrocats pel règim baasista, l'esperança d'una viabilitat econòmica del Kurdistan passa per Kirkuk, la Jerusalem kurda. Només aquesta ciutat va rebre inversions i infraestructures per Bagdad. A canvi se'n va expulsar els kurds, perquè mai no poguessin apropiarse'n en una de les moltes revoltes que ha protagonitzat aquest poble, la nació sense estat propi més gran del món.

► Democràcia entre cometes

El nou estat federal de l'Iraq, en la seva voluntat de compensar els greuges causats per Saddam, va prometre un referèndum d'autodeterminació per a Kirkuk. I va fixar-ne la data per a la tardor de 2007. A

mida que s'acosta comença a provocar moviments a la regió.

Turquia va envair fa dos mesos una franja d'entre 20 i 40 quilòmetres del nord de l'Iraq, posicionant nombroses tropes al llarg del riu Tigris. A banda, constants talls de

Els propers mesos, Kurdistan es convertirà en un bassal de sang

llum i d'aigua i una permanent escassetat de gasolina volen deixar clar als kurds qui té a la pràctica l'aixeta de l'autonomia. Més a l'est, Iran s'ha mostrat els darrers dies disposat a deixar de banda antagonismes per tenir veu i vot en la construcció del nou Iraq. Cap de les dues potèn-

cies no pot permetre's un Kurdistan autònom i relativament pròsper, perquè també tenen una nombrosa població kurda sotmesa a ocupació militar i marginació econòmica. La por que el Kurdistan iraquí serveixi de referent i refugi a la resta de kurds creix i es converteix en qüestió d'interès i seguretat. Però a l'Iraq, la diplomàcia se serveix de la guerra bruta per a imposar-se. I el Kurdistan, que en quatre anys d'autonomia no havia sofert cap atemptat, li toca el rebre ara que està a tocar del somni de l'autodeterminació. En sols una setmana, dos atemptats amb camió bomba han deixat catorze i cinquanta morts a Hawler i Maxmur, respectivament.

Probablement els propers mesos, Kurdistan es convertirà en un bassal de sang. Com a la resta de l'Iraq, ningú no sabrà qui s'amaga darrera de les matances i dels assassinats selectius. Revestiran la

diplomàcia de la guerra bruta amb islamisme, ara de faccions sunnites, adés salafistes, algun dia àdhuc xiiïtes o fins i tot kurdes, si s'escau. Probablement posposaran la celebració del referèndum per qüestions de seguretat, amb el risc que es convingui que la qüestió de Kirkuk és massa delicada i s'ajorni sine die. I el petroli se'l quedarà Bagdad, per tant, Washington i Londres.

La dissortada història dels kurds és precisament aquesta. Absolutament sols i desproveïts de més recursos que no siguin els propis, tan escassos, han de trobar aliats per a combatre el poder central que els oprimeix. Però tan bon punt han complert la seva part del contracte, són traïts i deixats a la seva sort.

La batalla per Kirkuk ha començat. Sobrevisca l'autonomia kurda si Teheran i Ankara accedeixen a cooperar en el control i repartiment de l'Iraq? ☺

SOLIDARIDAD OBRERA

Diari de la CNT-AIT
Catalunya i Balears

direc: Apartat Correus 302
08910 Badalona
web: www.cnt.es/solibrera
email: solibrera@cnt.es

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

ECOLOGISTES
en acció
CATALUNYA

Passa a l'acció!
Fes-te'n soci/sòcia
ecologistesenaccio.org
Tlf. 93.429.65.18

Laciutatinvisible
- Projecte Cooperatiu Autogestionari -

LLIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA
TALLER DE SERIGRAFIA
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ
ESPAI DE RECERCA
ZONA MÈDIA

C/ RIEGO nº 35
08014 Bcn
Telèf. 93.298.99.47
laciutatinvisible@yahoo.com

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Controlant els repressors

Enric Borràs Abelló

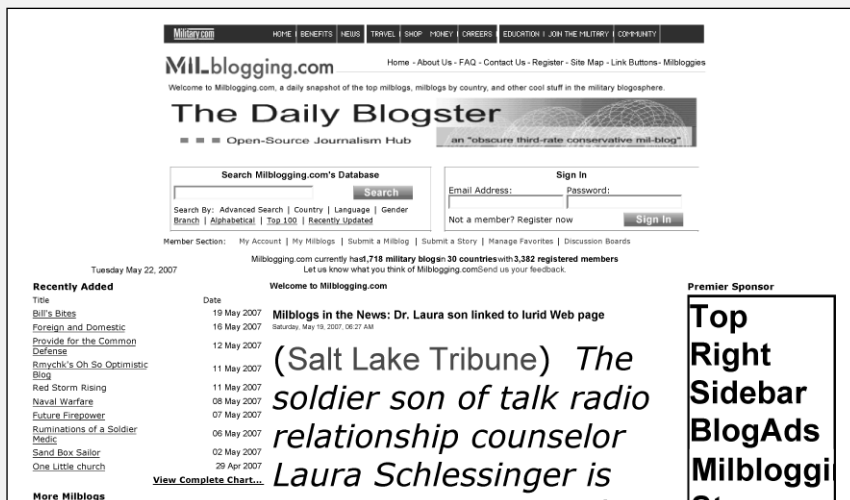
El país que diu que defensa més la llibertat, els Estats Units, no en deixa gaire per als qui teòricament l'han de garantir: els seus soldats. Des d'ara no poden publicar res en una web, bloc o fòrum d'Internet que no hagi estat revisat per un superior. Abans, mesures semblants ja afectaven els soldats destinats en zones de guerra, però ara s'ha ampliat i afecta els escrits i imatges publicats a la xarxa per part de tot el personal militar, però també dels seus familiars o fins i tot pels treballadors de les empreses amb contractes a l'exèrcit.

Segons la revista *Wired*, que va filtrar la notícia, el Pentàgon diu que la normativa ha de servir per evitar que es publiquin dades que puguin posar en perill els militars o les operacions de l'exèrcit. A més, especifica que no es poden publicar imatges o informació sensible d'escenes de batalla, de baixes, d'equipament destruït o danyat, de mesures de protecció i d'instal·lacions mili-

tars. Així mateix, obliga a revisar cartes, articles de premsa o Internet, correus electrònics, apunts als fòrums d'Internet i qualsevol material destinat a difusió. Ara, segons fonts de l'exèrcit dels EUA, no es revisaran els correus electrònics o les cartes privades, que seria una tasca pràcticament impossible, sinó, sobretot, els textos i imatges destinats a la publicació.

Cal dir que cada vegada hi ha més soldats nord-americans amb bloc, d'aquesta mena de blocs se'ls anomena "milblogs", als EUA, i fins i tot han creat un portal internacional [www.milblogging.com] des d'on es pot accedir a milers de blocs de militars de diversos països. A més, també es dediquen a fer rànkings i concursos dels millors "milblogs".

D'una altra banda però, cal dir que la censura als soldats dels EUA no s'acaba als blocs... el Departament de Defensa ha acordat prohibir que els militars es connectin a una dotzena de portals d'Internet com YouTube, MySpace, Metacafe, Ifilm, StupidVi-

deos i FileCabi. Aquests sis són portals dedicats a la publicació de continguts, sobretot de vídeo, i és que l'exèrcit tem que els soldats puguin compartir-hi informació considerada sensible, com bombardeigs a l'Iraq o a l'Afganistan. Tot i això, també s'ha prohibit

l'accés a les pàgines de música MTV, Pandora, live365 i 1.fm; la de fotografia Photobucket; i les xarxes BlackPlanet i Hi5. El Pentàgon assegura que la navegació recreativa afecta l'amplada de banda de la xarxa del departament i és un "desafiament a la seguretat".

Una qüestió de barrets

Joan G. Vallvé

Quan *El Periódico* va treure l'edició traduïda al català, de seguida van aparèixer queixes sobre com estava feta: era una traducció automàtica assistida per correctors professionals però, d'entrada, el suport humà no va acabar de funcionar... Les traduccions directes d'un programa d'ordina-

dor sempre s'acaben notant si no es revisen, i això podria ser el que li passa ara a la La Vanguardia digital, encara que aquesta vegada l'error era de traduir del català a l'espanyol.

Si vau llegir la notícia que es va publicar dilluns sobre el detingut de Badalona que va acabar en coma a mans dels Mossos d'Esquadra, potser us en vau adonar. A l'actualització de les 16.45, en què

també es parlava de l'ús dels punxons per part dels mossos a la manifestació de dissabte, es parlava del comissari "Joan Miquel Sombrero", cap de la regió policial metropolitana de Barcelona dels Mossos. Però bé, la notícia era una traducció literal d'una nota de l'Agència Catalana de Notícies... i en realitat el comissari es deia Joan Miquel Capell. Traducció automàtica, n'hi ha prou per

canviar el nom a un mosso. Això confirma que moltes de les notícies de La Vanguardia digital, la majoria de fet, són notes d'agència publicades sense revisar, directament. No es estrany doncs, que a més del problema del Capell, publiquessin que el punxó s'anomenava Kogotan quan tots els altres mitjans, les webs especialitzades i fins i tot Google, deien que es diu Kobutan.

Combatre l'Imperi des del cor de l'Imperi

Sergi Picazo

Articles de Chomsky, reflexions de Galeano, textos de Naomi Klein o la crítica de Robert Fisk. Intel·lectuals d'esquerres que es queden sovint sense espai "al party-line dels mitjans de comunicació dominants", sí tenen el seu lloc al projecte mediàtic Z [www.zmag.org]. Els seus fundadors, Michael Albert i Lydia Sargent, creuen que és "depriment comprovar la falta d'anàlisi sobre el discurs dels mass-mèdia" i "la seva influència com a mecanismes de reproducció de les estructures de poder". Per contra, Z és una organització de lluita a través dels mitjans

de comunicació, però també és una empresa multimèdia: Z Communications és una revista (*Zmag*) en paper i *on line*, un portal web (Znet) [zmag.org/weluser.htm], una productora de vídeo (ZVP) i, fins i tot, un Institut de Comunicacions (ZMI). Això de moment, perquè estan ideant nous projectes lligats a l'activisme comunicatiu. Entre aquestes possibilitats de futur, destaquen Z Audio –ràdio per internet–, Z Books –editorial i distribuïdora– o Z Media Action –observatori mediàtic i grup de pressió sobre els mitjans de masses. Fins i tot, tenen en ment crear el Z Comedy Relief: "Una companyia de teatre per informar i entretenir en valors

crítics", expliquen al seu document de presentació.

La revista, nodrida de reportatges i textos d'opinió, va sorgir l'any 1987 com una iniciativa de la South End Press (col·lectiu dedicat a la publicació de llibres fundat a finals dels 70). Van agafar el nom de la pel·lícula Z de Costa-Gravras que explicava el darrer cop militar dels generals grecs. Aquella dictadura va censurar incomprensiblement la lletra Z: i des d'aleshores, la Z pintada a les parets i les vores dels carrers significava que "la resistència continuava viva" malgrat la repressió de la dictadura grega. Precisament aquest és el lema del col·lectiu nord-americà.

De tots aquests projectes el més internacional és el seu portal web. Znet va ser creat l'any 94 quan tot just Internet arribava a Europa com una eina de difusió d'informació i coneixement contestatari. Ara, tal i com expliquen els seus creadors, és un lloc "amb més de 200.000 visites setmanals i prop de 14.000 documents i textos". També inclou fòrums de participació, un observatori de mitjans o enllaços amb pàgines de tot el planeta. I a més existeixen versions independents de Znet traduïdes al castellà, alemany, italià, japonès, turc o kurd, entre d'altres llengües.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramenet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

Benvinguda Palestina
2 de Juny. Taula rodona: La situació dels refugiats palestins i el dret al retorn

16:30 h: Presentació
17:00 h: La qüestió dels refugiats: història, paper de la comunitat internacional i procés de pau, amb Josep M. Navarri, antropòleg i professor a l'Escola de Treball Social de la UB i President de SODEPAU.
17:30 h: Refugiats a tercers països i dret al retorn, amb Badal Said El-Chelkhi Slim, refugiada palestina al Líban i membre del Centre de Comunicació Social Ajial de Beirut.
18:30 h: Refugiats interns i anàlisi de la legislació israeliana sobre els refugiats, amb Nihad Bogal, refugiada interna i coordinadora del Centre Badil de Recerca i Informació per la Residència dels Palestins i els Drets dels Refugiats, amb seu a Beirut.

Organitzen:
xarxa SODEPAU
Ajuntament de Barcelona

Reti Llinars. c/ Regomir 3. Barcelona. Entrada lliure
INFORMACIÓ SODEPAU - Rge. del Crèdit 7, Bcnal.T. 93 301 01 71

Diagonal
WWW.DIAGONALPERIODICO.NET
PERIÓDICO QUINCENAL DE ACTUALIDAD CRÍTICA

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl
LA COOPERATIVA
So i llums
Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52
autonomia@autonomiadelspectacle.com
AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

La Maria de Valls
Grow-shop
Tot per el cultiu del cannabis

C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

Subscriu-te a la **directa**

Per 60 euros l'any pots rebre la Directa a partir d'ara i durant un any

NOM I COGNOMS

ADREÇA

CODI POSTAL

POBLACIÓ

TELÈFON FIXE I/O MÒBIL

CORREU ELECTRÒNIC

SUBSCRIPCIÓ NORMAL (60 EUROS)

ALTRES QUANTITATS (SI VOLS CONTRIBUIR AMB UNA QUANTITAT EXTRA, INDICA-LA)

.....

FORMA DE PAGAMENT

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

NÚMERO DE COMPTE (20 XIFRES)

NOM DE LA PERSONA TITULAR

ALTRES FORMES DE PAGAMENT:

SI PREFEREIXES PAGAR LA SUBSCRIPCIÓ PER MITJÀ D'UN INGRÉS O D'UNA TRANSFERÈNCIA O EN EFECTIU, O TENS

QUALSEVOL QÜESTIÓ QUE VULGUIS CONSULTAR, CONTACTA AMB LA DIRECTA.

.....

ENVIA AQUESTA BUTLLETA A: JUAN RAMÓN JIMÉNEZ 22, 08902 HOSPITALET DE LLOBREGAT

TAMBÉ PODEU FER ARRIBAR LES VOSTRES DADES A TRAVÉS DELS TELÈFONS DE LA DIRECTA, PER CORREU ELECTRÒNIC O PER MITJÀ DE LA PÀGINA WEB.

TELÈFONS 935 270 982 / 661 493 117. CORREU ELECTRÒNIC: subscripcio@setmanaridirecta.info WEB: www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info)

Corresponsalies

- Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>	- Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
- Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>	- Osona <osona@setmanaridirecta.info>
- Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>	- Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
- El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>	- Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
- Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>	- Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>
- Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>	- Solsonès <solsones@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BADALONA La Mussara Sant Joan de la Creu 70 BARCELONA GRÀCIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 Distrivinyes De l'or, 8 (Plaça del Diamant) Quiosc Punt i coma Plaça de Gala Plàcidia GUINARDÓ Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló El Maské Comte d'Urgell, 256 Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Taverna Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 SANT ANDREU-SAGRERA Patapalo Rubén Dario, 25 Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra Trèvol Antonio Ricardos, 14 NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 Casal de Joves de Roquetes Vidal i Guasch 16 El Tinter La Plana, 10 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274 Llibreria Xoc Passeig Fabra i Puig, 325	CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Canuda Rambles Quiosc Tallers Rambles Quiosc Canaletes Rambles Llibreria Medios Vallldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 Entropiactiva Socors, 7 BELLATERRA UAB Quiosc de Ciències de la Comunicació Quiosc de Lletres CARDEDEU Quiosc del Centre Cànoves, 4 CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Pssg. dels Arbres, 4 Le Centro Andreu Cerdà, 12 CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 CSO Banka Rota Rubió i Ors, 103	ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Cabrits, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 IGUALADA At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122 HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat La República Rosalía de Castro, 92 Centre d'Estudis de l'Hospitalet Major, 54 1º LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2 MATARÓ Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26 Llibreria Robafaves Nou, 9 MANRESA Cafè l'Havana Plaça Gispert Els Carlins Sabateria, 3-5 MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45 PIERA Vie Victis - Ciber Garito De la Plaça, 31	REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 Galatea Llibres Jesús, 5-7 RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà Plaça de la Font, 2 SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu de Sant Boi SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 LA SEU D'URGELL Llibreria La Llibreria Sant Ot 1 SOLSONA Llibreria Cal Dach Sant Miquel 5 Casal Popular La Fura Plaça Sant Pere 8 Llibreria Pellicer Pg. Pare Claret 12 i Avinguda del Pont 4 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal Sant Julià, 20
--	--	--	--

Què es cou

Columna Clitoriana denúncia els mètodes d'explotació laboral d'Inditex i el mercat de la moda

☞ Gemma Garcia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

En qualsevol ciutat més o menys gran trobarem alguna botiga de la gran transnacional gallega INDITEX. Aquest grup engloba les empreses Zara, Pull and Bear, Massimo Dutti, Bershka, Stradivarius, Oysho, Zara Home i Kiddy's Class. Els mètodes basats en la "innovació i la flexibilitat" han convertit INDITEX en el primer grup tèxtil europeu i el segon del món amb un benefici net el 2006 de 1.002 milions.

Es critica la retroalimentació entre patriarcat i capitalisme

lions. La societat anònima és propietat del gallec Amancio Ortega Gaona, la vuitena persona més rica del món segons la revista *Forbes*.

A Manresa, el col·lectiu Columna Clitoriana ha iniciat una campanya de sensibilització i denúncia pels mètodes d'explotació laboral que practica l'empresa. També es demana el boicot per les connotacions que suposa el mercat de la moda, ja que "confeccionen un model de dona basat en una estandardització de la bellesa associada a cossos primers provocant frustracions i trastorns alimentaris". En definitiva, una crítica a la "retroalimentació entre patriarcat i capitalisme".

► **El tèxtil que explota**

En dades del 2006, el grup INDITEX tenia un total de 3.135 botigues ubicades en més de seixanta-quatre països d'arreu del món. A les 69.240 persones que té en plantilla aquesta empresa en fàbriques pròpies, s'hi ha de sumar totes les treballa-

Acció de la campanya a l'abril de 2007

Columna Clitoriana

dores que estan en tallers proveïdors, les quals superen la xifra de personal intern. Es calcula que hi ha més de 1.400 tallers que treballen pel grup INDITEX, generant més del 56% de la producció total (492 milions per unitats). Tot i l'adhesió d'aquest grup al tractat de Ethical Trading Initiative de l'ONU, són moltes les organitzacions que han denunciat la situació d'explotació laboral de les persones que treballen en aquests obradors. En els tallers subcontractats es compleixen unes sèrie de característiques comunes en les condicions laborals: jornades laborals de 12 i 16 hores, sous que no arriben al salari mínim interprofessional dels països en qüestió, absència de mesures de protecció i seguretat laboral, acomiadament de treballadores per

motiu d'embaràs, absència del descans setmanal, irregular (o nul) sistema de revisió mèdica i sense Seguretat Social, subcontractació

Són moltes les organitzacions que han denunciat la situació d'explotació

no controlada ni declarada, abús d'autoritat i coacció en cas de protesta, etc. Tot i això, trobem altres processos igualment explotatius a les fàbriques de l'Estat espanyol,

així com també casos de tallers clandestins a Catalunya i Galícia. Un dels punts més colpidors és l'explotació infantil que es dona en molts tallers proveïdors. Un exemple és el cas dels nens i nenes de 12 i 14 anys del Tànger, els quals treballaven deu hores diàries fent una feina com els adults però cobrant la meitat (3 dirhams per hora). Davant de les crítiques sobre explotació infantil, l'empresa es defensa dient: "En alguns països si treus als nens de treballar és pitjor, és un problema per la famílies, que les

pot conduir a acabar en la prostitució". Són les ciniques declaracions de l'exvicepresident delegat del grup INDITEX, José Maria Castellano, en un congrés de Codificació Comercial l'any 2004 a Barcelona.

► **Desenvolupant la campanya**
La campanya de boicot es va iniciar el mes d'abril. L'objectiu és informar i conscienciar d'una forma original. Per aquest motiu, la Columna Clitoriana ha impulsat diverses iniciatives centrades en la interactivitat amb el públic, com són la realització d'enquestes informatives i alhora divertides, les representacions sobre les condicions que es poden viure en un taller clandestí o les expressions artístiques criticant el cànon de bellesa actual. Cal dir, que en la primera concentració que es va realitzar, van ser identificades pels Mossos d'Esquadra totes les

L'objectiu de la campanya és informar i conscienciar d'una forma original

organitzadores, posant així sota control policial tota la campanya de boicot. Les protestes es realitzen cada dissabte davant de les botigues d'INDITEX i es preveu que a mitjans de juny finalitzi la campanya i s'entri en un període de valoracions. ☺

Per contactar:

COLUMNA CLITORIANA, Manresa
columnaclitoriana@hotmail.com

L'Esbarzer s'inaugura malgrat l'Ajuntament de Palautordera

☞ Gemma Gracia

/campanyes@setmanaridirecta.info/

L'Ateneu Popular l'Esbarzer s'ha inaugurat tot i fer-ho a una altra població, Sant Esteve de Palautordera (Vallès Oriental). Malgrat els entrebancs generats des del Govern de Palautordera (Vallès Oriental), població on es troba l'Ateneu, el passat divendres 18 de maig, la Plaça Major de la població veïna, va acollir un sopar popular i diverses actuacions per presentar aquest projecte que recull la feina d'anteriors iniciatives juvenils. L'assemblea de l'Ateneu assegura que des d'aquest espai autogestionat

de la vila, "s'impulsaran iniciatives i lluites per la cultura popular, la defensa del territori o la llibertat i la construcció socialista dels Països Catalans". Amb un funcionament assembleari, l'Ateneu pretén ser l'eina de tots i totes aquelles veïnes que vulguin participar-hi.

Palau Todera o Sant Esteve?

Paradoxalment, tot i que l'Ateneu té el seu emplaçament a la vila de Palautordera, la inauguració s'ha hagut de celebrar a la població veïna de Sant Esteve. Segons l'Assemblea de l'Ateneu, des de mitjans d'abril lluiten per aconseguir un espai per a realitzar els actes de presentació del projecte. La res-

L'Esbarzer impulsarà iniciatives per la cultura popular o la defensa del territori

posta de l'Ajuntament, format per Convergència i Unió, el Partit Popular i Esquerra Republicana de Catalunya, fou des de l'inici, negativa. A més de negar-los un espai per a la inauguració, tampoc varen

autoritzar-los a celebrar el cercavi-la popular. El Govern al·legava que era incompatible amb la campanya electoral. Finalment, l'Ajuntament de Sant Esteve va donar el vist i plau a la inauguració de l'Ateneu.

L'Assemblea de l'Esbarzer remarca que aquest fet no és aïllat. El desembre del 2006, l'Ajuntament de Palautordera, va denegar el recolzament econòmic sol·licitat per les activitats de "L'art al plat".

Aquesta iniciativa impulsada per Maulets, sorgia amb la intenció d'acostar les lluites socials d'Amèrica Llatina a la població palauenca.

Malgrat tot, tal i com manifesta l'Assemblea, l'Esbarzer s'ha inaugurat amb la participació del cantautor Cesk Freixas, Abert Hirujo i Feliu Ventura. El públic assistent també va poder comptar amb una mostra de cultura popular de ball de bastons, gitanes i dansa.

Per contactar:

ATENEU POPULAR L'ESBARZER
C/Santa Teresa, 19 (baixos)

Nou cicle, noves sinèrgies

✉ **Miriam Ferrandiz**

/sabadell@setmanaridirecta.info/

Sota el lema "Trenquem els eixos de la precarietat! Treball digne, venda assequible, educació de qualitat!" la campanya d'enguany del Moviment Popular de Sabadell (MPS) que es va presentar el passat divendres 11 de maig es proposa abordar les múltiples problemàtiques que transversalment afecten les persones per una imparable onada de precarització tal i com van afirmar els portaveus del Secretariat de Relacions Externes del moviment, en roda de premsa.

L'MPS és una xarxa de col·lectius que després de tres anys i sis plenàries o Assemblees Generals continua treballant en la construcció d'un contrapoder popular sabadellenc rupturista que esdevingui interterritorial, intergeneracional i intersectorial.

Per voluntat expressada majoritàriament en l'última Assemblea General de l'esmentada xarxa, l'Assemblea Permanent ha centrat la preparació d'aquesta campanya en tres àmbits concrets: la precarietat laboral, l'educativa i la que afecta a l'accés a l'habitatge.

Aquesta presentació pública també ha coincidit amb l'edició de tres quaderns de formació que l'Escola en Moviment, un espai de debat i formació nascut de l'MPS,

Acció davant de la seu d'ERC de Sabadell per reclamar un habitatge digne

David Datzira

ha preparat amb l'objectiu de dinamitzar els seminaris que es realitzaran en relació amb l'esmentada campanya. Així, aquests quaderns són una de les eines que s'utilitzaran per tal de difondre el discurs que es va treballar al si del moviment durant el cicle polític anterior (anterior a la cinquena plenària) i la seva estructura consta a grans trets d'una anàlisi de conjuntura, d'una revisió de les problemàtiques existents en rela-

ció a cada temàtica i, per últim, d'una sèrie de propostes i demandes per tal d'assolir una rebaixa i atur en el nivell d'ofec de les condicions de vida de les classes populars de la ciutat, apostant així per fer viables i particularment aplicables els mínims polítics i estratègics de l'MPS en la conjuntura local de Sabadell. Sense arribar a ser possibilista, es tracta de plantejar una sèrie de propostes concretes que en cas de fer-se rea-

litat permetrien constatar la viabilitat del projecte de ciutat en construcció de la xarxa.

A part de l'edició d'aquests quaderns des de l'MPS es creu

indestriable fer arribar tots aquests debats als carrers, centres d'estudi i de treball i per això que es prioritzaran els actes de caràcter públic així com l'agitació i la presència als carrers.

Així doncs, el Moviment Popular intentarà fer partícips d'aquesta campanya a d'altres entitats sabadellenques que treballin les temàtiques en qüestió per aconseguir consolidar els vincles amb la resta de col·lectius de caràcter local.

En un primer període d'inici de la campanya els esforços es centraran en l'eix de la precarietat en l'habitatge. En aquest sentit, el primer pas ha estat la convocatòria d'una Assemblea contra l'especulació i per l'habitatge digne que va comptar amb una forta participació el passat dissabte 19 de maig. Les propostes que s'estan començant a treballar en aquest eix de treball són la creació d'una llista pública d'edificis desocupats, l'investigació en el terreny de les cooperatives d'habitatge o la penalització de les activitats especulatives locals. ☎

Per contactar:

MOVIMENT POPULAR DE SABADELL

comunicacioexterna-portaveus@movimentpopular.org

WEB DE LA CAMPANYA: janoensalimentenmolles.net

El Casal Despertaferro presenta un nou projecte

✉ **Masovers de Pobleviu – Directa El Camp**

/elcamp@setmanaridirecta.info/

Dissabte 19 de maig al matí, un membre del Casal Despertaferro pintava un mural, a la façana del solar on es construirà la nova seu social, en el que es podia llegir "Aquí hi construirem un nou espai de llibertat". Aquesta potser és la frase que sintetitza millor el projecte que el Casal va presentar públicament aquest dissabte en un dinar popular.

"No pretenem construir un local per a l'entitat, el que volem realment, és crear un nou espai a la ciutat on tothom hi pugui participar lliurement i activa. Un nou espai de llibertat!" comentava Joan Guix, membre del Casal. Després de setze anys d'història del Casal Despertaferro i diversos locals, ara el col·lectiu es planteja la construcció d'una nova seu al centre de la ciutat, que vol esdevenir un referent de l'esquerra independentista i dels moviments socials alternatius de les comarques del Camp.

L'ambiciós projecte arriba després que l'Ajuntament de la capital del Baix Camp hagi cedit un solar de 150 m² situat al centre històric a l'entitat, la qual hi vol construir un edifici que comptarà amb una planta baixa, un entresòl i dues plantes. En la planta baixa hi habilitaran una barra i una sala polivalent on poder realitzar diverses activitats culturals obertes a la ciutadania. En l'entresòl, hi pretenen construir la cuina i els magatzems del bar, així com els serveis i vestidors per a les persones que hi vagin a fer activitats. En les dues plantes superiors hi ubicaran dues grans sales on poder realitzar activitats com ara conferències, tallers, reunions... i oficines per als col·lectius que hi participen.

► **Autogestió, pilar fonamental**
L'elevat pressupost que significa aquest nou projecte ha obligat l'entitat a haver de negociar amb l'administració. No obstant, els membres del Casal recorden que "no volem que ens construïxin el Casal, simplement volem una 'empenyeta'. Naltros, assumirem tot el cost mitjançant els socis i les activitats que

organitzem regularment". I és que fins ara, l'autogestió ha estat un dels pilars fonamentals en el funcionament de l'entitat, gràcies a les quotes dels socis de l'entitat i la contribució de les diverses entitats que participen al Casal: el Club Esportiu Despertaferro, que compta amb 350 socis i cinc seccions esportives; l'ONG IGMAN-Acció Solidària; els portadors del Bou de Reus, un element festiu de la ciutat; l'Assemblea de Maulets del Baix Camp; l'Euskal Komissioa, que aglutina el nombrós col·lectiu de ciutadanes basques que viuen a la capital del Baix Camp; i l'Assemblea de Joves de Reus.

► **Més espai per seguir creixent**
La dinàmica de totes aquestes entitats, segons els membres del Casal, ha fet que "l'actual local ens ha quedat petit, necessitem obrir un nou espai per continuar treballant i creixent". I és que, des de que es va iniciar l'última etapa de l'entitat, han aparegut nous col·lectius que s'han sumat al projecte, creant així, un referent alternatiu de la ciutat i una plataforma de dinamització de la seva vida associativa amb projectes

comuns amb col·lectius com Barraques de Reus, o mobilitzacions com l'11 de setembre.

En l'acte de dissabte, que va comptar amb la participació de mig centenar de socis, es va presentar davant dels mitjans de comunicació el nou projecte i es va celebrar un torneig de botifarra i de tennis taula, abans de realitzar un dinar de germanor que va ser una mica remullat per les inclemències del temps. Tot i això, l'acte es va poder celebrar amb tota normalitat. Aquest va ser, el tret de sortida d'una campanya que al llarg dels propers anys pretén aconseguir prou complicitats de persones i entitats de la ciutat com per poder fer possible la construcció d'aquest Casal que esdevindrà un dels més grans dels Països Catalans. Per tal de dur a terme aquesta campanya,

el Casal ha organitzat dues comissions obertes a la participació dels socis i sòcies. "Una s'encarregarà dels temes més tècnics: tràmits burocràtics, projecte arquitectònic... i l'altra durà a terme tota mena d'activitats per donar a conèixer el projecte i les entitats que hi participen", explica Joan. Tot i que, el termini per començar a construir la seu és de cinc anys, els membres del Casal esperen poder inaugurar-la en el curs 2009-2010. "No volem adormir-nos, el projecte és molt engrescador i som prou gent per tirar-lo endavant". La construcció de l'edifici es farà en tres fases, a mode de fase per any, en cadascuna d'elles es farà el projecte tècnic, la construcció de l'estructura i per acabar, l'adequació de l'espai, el que tindrà un cost aproximat d'uns 360.000 euros. ☎

Per contactar:

CASAL DESPERTAFERRO

C/Sant Elies, 8 1r, 4320 Reus (Baix Camp)
casal@pobleviu.org

Treballem per la Unitat...
Lluitem per la Llibertat!!

Si desitges treballar amb nosaltres, escriu-nos a:
alertasolidaria@alertasolidaria.org

ALERTA solidària

anticapitalisme
alternatives
contrainformació
solidaritat

illacrua

la revista alternativa
dels Països Catalans

www.illacrua.net

Lapsus
espectacles

Lapsus Espectacles
Sensibilització i crítica social

www.lapsusespectacles.com
info@lapsusespectacles.com
93.310.60.95

Pastisseria Santacana

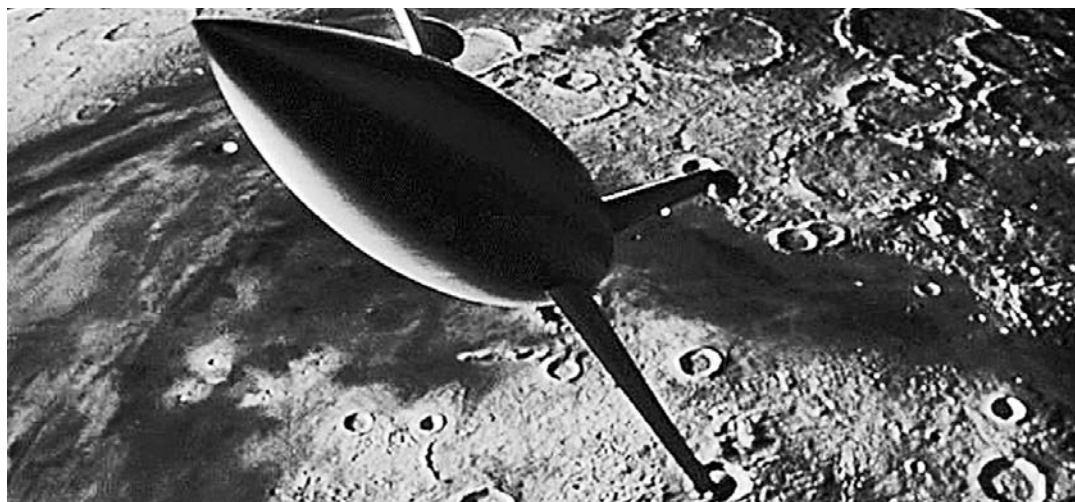
Petonets

ESPECIALITAT EN PETONETS
c/ La Cort 18 43800 Valls Telefon 977 601 468

Els anys cinquanta: una dècada de por

EL CINEMA DE CIÈNCIA FICCIÓ DE SÈRIE B COM A VEHICLE TRANSMISSOR D'IDEES EN UN MOMENT POLÍTICAMENT CONVULS

FILMOGRAFIA:

Irving Pichel
Con destino a la Luna
(Track Media, 1950)

Phil Tucker
Robot monster
(L'Atelier 13, 1953)

Edward D. Wood Jr.
Plan 9 del espacio exterior
(L'Atelier 13, 1956)

Arthur Hilton
Cat-women of the moon
(L'Atelier 13, 1953)

David McDonald
Devil girl from Mars
(L'Atelier 13, 1954)

No només l'actual és una societat de la por. El cinema de ciència ficció dels anys 50 projecta una imatge de la societat nord-americana intoxicada de paranoia anticomunista, de la por a la cursa armamentística i la contaminació radioactiva, i del terror davant una amenaça exterior després que Pearl Harbour acabés amb la sensació d'invulnerabilitat de les seves forces. El cinema de sèrie B era un reducte, a estones glorificador i patriòtic, a estones crític, que projectava una imatge caricaturitzada de la realitat contemporània

✉ Ignasi Franch
/cultura@setmanaridirecta.info/

Les ficcions industrials més populars, menys autoconscients de la seva temàtica i perspectiva ideològica, són una esponja que absorbeix les conjuntures socials de l'època, manufacturades de manera més despullada i transparent (i sovint més divertida) que en projectes més el·laborats, i amb els anys arriben a ser testimonis de la manera de pensar d'una societat en un temps concret, o miralls deformats de la ideologia difosa per l'*status quo*.

Una de les més consistents curiositats de la dècada dels 50 és *Con destino a la Luna*. George Pal, posteriorment productor de *La guerra dels mons*, va preparar un particular llargmetratge, de formes ingènuament paradocuments, que descriu una visió de la cursa aeroespacial amb uns Estats Units imperialistes immersos en el seu concepte de superioritat moral. Impresionant recull d'ideari nacionalista, narra com un empresari continua sense ajuda governamental un projecte per enviar una nau tripulada a la Lluna: cant a l'inicitiva privada respecte a l'immobilisme dels "buròcrates de Washington", a la

pulsió individualista, als EUA com a garantidor d'un món lliure en confrontació a l'amenaça soviètica (un dels protagonistes planteja una dicotomia: Estats Units, món desunit), resulta cinematogràficament molt apreciable en el seu intent, quimèric però reeixit per l'època, de ser una pel·lícula fantàstica versemblant i científicament rigurosa.

L'amenaça exterior
Pearl Harbour i l'onze de setembre del 2001, han estat moments històrics on la societat nord-americana ha estat conscient de la seva vulnerabilitat. Un cop es va anar establint un món bipolar, l'amenaça exterior es va anar identificant amb el comunisme soviètic. La fantasia va fer la resta, i els EUA van començar a ser envaïts repetidament per alienígenes en invasions militars o en plans d'infiltració no aptes per a paranoics, com a la mítica *La invasión de los ladrones de cuerpos*, excel·lent film rodat just després del final de la caçera de bruixes mccarthysta i que, com a obra autònoma, tant pot ser interpretada en clau anticomunista com liberal.

Els lladres de cossos, com molts altres alienígenes de cel·luloide, tenien trets identificatius paral·lels amb la visió capitalista de les societats comunistes: l'individu reduït a ser una baula de la cadena, de vida estrictament funcional en un món "on tots seran iguals", amb l'igualtat entesa en el seu pitjor sentit, com a força anorreadora d'identitats, sigui mitjançant el totalitarisme d'esquerra o la persecució anticomunista. "Sense amor, sense desig, ambició ni fe la vida és més senzilla", declara un alienígena, en oberta confrontació amb l'individualisme americà i la seva cultura de l'èxit.

De fet, els alienígenes de cel·luloide gairebé sempre han estat definits en oposició a l'home entès

narcisistament com l'únic animal afectiu i capaç d'estimar. A la entrançablement matussera *Robot monster*, Ro-Man és l'avançada d'una invasió d'éssers calculadors, racionalistes i funcionalistes en extrem. Irònicament, el punt feble de Ro-Man és que s'enamora d'una membre de la família protagonista d'aquesta faula postapocalíptica i és derrotat per aquest motiu, en un missatge definitivament contradictori per una pel·lícula que aposta per l'amor com a fet diferencial humà. De discrets resultats, el més destacable del despropòsit és la intensa música d'un jove Elmer Bernstein, que té poc a veure amb la narrativa confusa i *non-sense* d'un film on el malvat és una mena de goril·la obès amb casc de bus, escassament amenaçador.

Alfa i omega de l'àtom
En plena eufòria experimentadora amb l'àtom, la energia atòmica va començar a ser vista no només com una panacea, sinó també com una possible llavor de l'autodestrucció de la societat humana. La ciència ficció va prendre part en la conscienciació més o menys voluntària dels perills de la radiació atòmica i de la cursa armamentística desfermada, amb films de referència com *Ultimatum a la terra*.

De manera més desconcertant, Ed Wood, considerat popularment el pitjor director de la història del cinema, segurament tenia ben present l'esmentat film de Robert Wise quan va facturar amb el seu particular sentit narratiu *Plan 9 del espacio exterior*, un clàssic trash. Alimentat de ficcions *pulp* i *pop* i dominat pel seu desig obsessiu de narrar, Ed Wood ens presenta una societat tecnològicament superior que decideix eliminar la raça humana per preservar un planeta Terra abocat a la destrucció: en la

seva boja escalada en busca de les armes més mortíferes, els humans estan a punt de descobrir-ne una que acabaria amb l'univers. Digressiva en els diàlegs, plena d'errades i amb uns efectes especials nefastos, *Plan 9 del espacio exterior* és una de les obres culminants de la sèrie Z, especialment interessant a efectes narratius per les excèntriques maneres del seu vocacional autor, insòlitàment personal.

Por a... les dones!

Una altra faceta del cinema fantàstic és que, per satisfer els impulsos d'un públic essencialment masculí, es lliura a la creació de fantasies o malsons sexuals decorats amb uns quants cossos femenins vestits amb roba ajustada. Una mostra especialment delirant és *Cat-women of the moon*, on una missió tripulada a la Lluna descobreix una civilització oculta, estrictament femenina, que es proposa robar-los la nau i conquerir la Terra mitjançant els poders telepàtics amb què dominen els actes de tota dona. Només l'abraçada de l'home que desitja possibilitarà que la dona astronauta, que exerceix de cavall de Troia, s'alliberi de la influència llunàtica. La interpretació a grans trets és: si les dones viuen soles i sense homes que estimar, emboqueixen i es tornen homicides. Amb uns primers minuts força ben realitzats, el film perd gas però acaba tenint el seu interès com a objecte *kitsch*. Menys suc té *Devil girl from Mars*, britànica i per tant més civilitzada, on una duríssima marciana vestida de cuir és l'avançada d'una invasió. D'aspecte teatral, amb l'acció reduïda a un hostel aïllat i els seus voltants, només alguns folklorismes animen una funció una mica ensopida.

Pim-Pam-Pum

No vull ser 'guai'

ESTANISLAU VERDET
Músic impulsor del 'lletgisme'
<www.estanislauverdet.com>

✉ Jordi Vidal
/cultura@setmanaridirecta.info/

Estanislau Verdet és una de les identitats de Pau Vallvé, músic amb majúscules: d'aquells que van aprendre gairebé a tocar i a parlar alhora. Als seus 26 anys, ha compostat la banda sonora de la pel·lícula *Zulo*, ha col·laborat musicant *Porca Misèria* o *El Club Super 3*, entre moltes altres coses. Després d'haver format part de nombrosos grups, predica el lletgisme musicat, amb el nom d'Estanislau Verdet.

El lletgisme és una resposta al fashionisme?

D'entrada la definició seria "passió per les coses lletges i cutres", però a l'hora de la veritat ho porto una mica més enllà. D'entrada ningú vol ser lleig, és només una manera de dir, dins aquesta Barcelona super

fashion de la muerte, multicultural-underground, mestizo-gafapasta, que jo no vull ser guai. Però en el fons, si algú s'hi fixa una mica, estic caient en el mateix joc: muntar alguna cosa per ser més elitista i esnob que els propis esnobs.

Caus en la teva pròpia trampa...

En el fons critico aquesta necessitat tan humana i estúpida de voler sentir-se especial d'una manera superficial. Així que el lletgisme no és voler ser lleig, ni no voler ser *fashion*, sinó que en realitat és una crítica d'allò alternatiu i tot el que tingui a veure amb fer alguna cosa per ser diferent.

Quina banda sonora li posaries a aquest temps pre-electoral?

La veritat és que em cansa molt tot aquest rotllo. Preferiria que ens tractessin una mica més com a persones intel·ligents. La pasta que costen les campanyes la podrien dedicar a fer alguna cosa útil, com donar-me-la a mi. Els que sabem

què votarem ja ho sabem diguin el que ens diguin i els que decideixen què votar segons la campanya electoral... Que els donguin pel sac, són els que sempre acaben espatllant-ho tot.

Alguna cosa a dir sobre el top manta i la pirateria?

Els top manta són màfies que exploten a gent. El context actual crec que és el resultat d'una suma molt curiosa: per una banda els preus abusius dels discos, resultat que hi ha massa gent treient grans beneficis, i la hipocresia d'alguns: sota el lema "cultura lliure" crec que s'hi amaga la frase "no pago per la cultura perquè prefereixo gastar-me la pasta en drogues". És molt fàcil dir que som joves i no tenim calers, però la majoria de joves surten de festa, beuen, paguen l'entrada d'una discoteca, compren porros... Si sumes el que puja mensualment tot això et dona per comprar *moooolts* discos.

Metall del sud

EL TOURBOLET SHOW PORTA A BARCELONA LES BANDES MÉS REPRESENTATIVES DE LA NOVA ONADA DE METAL I HARDCORE EN VALENCIÀ

Tourbolet Show

GÀTACA, EL CORREDOR POLONÈS I INÒPIA

25 DE MAIG. SALA RAZZMATAZZ 3, BARCELONA

5 EUROS

✉ Antònia Andreu
/cultura@setmanaridirecta.info/

El País Valencià és un territori abonat per a les bandes d'ska i de reggae, però més difícil per a tots aquells músics que s'endinsen en sonoritats més dures i metàl·liques. Per unir esforços va néixer l'any 2006 el Tourbolet Show, un festival itinerant impulsat per grups de metal que enguany torna a inundar els escenaris amb una vintena de concerts entre març i maig, i que per primera vegada trenquen les fronteres del País Valencià i arriben fins a Barcelona: serà el 25 de maig a la sala Razzmatazz3.

Els grups participants en aquesta nova gira són tres: Gâtaca, d'Ontinyent (la Vall d'Albaida), guanyadors del concurs Sona 9 en l'edició de 2004 i premiats amb un guardó al festival de cinema Inquiet de

Picassent pel seu videoclip "El show de la foscor"; El Corredor Polonès, també d'Ontinyent i Inòpia, de Sueca (la Ribera Baixa). Tres bandes que tot i la seva joventut ja han publicat tres discos: *El show de la foscor* (Picap, 2005), de Gâtaca; *Latent* (Comú, 2005) d'Inòpia i *Catalunya Punks* (Bullanga Records, 2005) d'El Corredor Polonès, aquest darrer compartit amb Red Banner i Mall.

Plataforma per grups joves

Però el Tourbolet Show vol ser molt més que un festival. Els impulsors de la gira tenen com a objectiu consolidar una pedrera de grups joves i ajudar a les noves formacions del País Valencià a tenir més facilitats per a difondre les seves propostes artístiques als escenaris. Per això dues bandes que no participaren en l'edició de l'any passat prendran part en una

nova gira del Tourbolet per les comarques valencianes. Són 121db, un trio procedent de la ciutat de València i creador de cançons inspirades en el punk i el rock alternatiu nordamericà de bandes com Nada Surf, Weezer o Taking Back Sunday, i Bakanal, originaris de la comarca del Camp de Túria, que després de deu anys de trajectòria musical han aconseguit una formació estable que els ha permès editar el seu primer disc, *Tot per l'aire* (Comú, 2007), on combinen el metall amb les bases electròniques, el dub, les músiques del món.

La intenció dels organitzadors és que cada any el col·lectiu del Tourbolet creixi en qualitat i quantitat, esdevenint així el parai-gua que aculli les propostes més interessants del metall i el rock alternatiu cantats en català i fets al País Valencià.

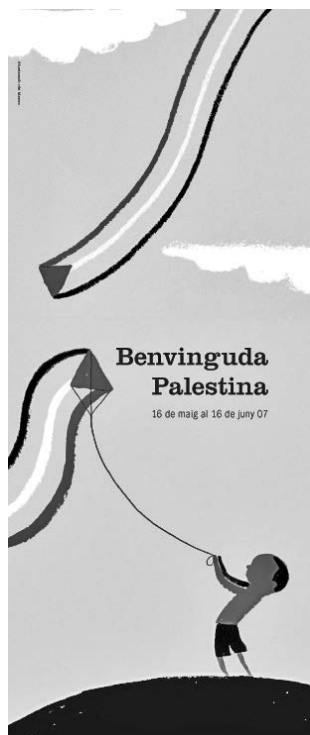
Enllaç cultural amb Palestina

LES JORNADES 'BENVINGUDA PALESTINA' APROPEN LA CULTURA I L'ART PALESTÍ A LA SOCIETAT CATALANA

FINS AL 16 DE JUNY

PROGRAMA COMPLET A:

<www.sodepau.org>

✉ Antònia Andreu
/cultura@setmanaridirecta.info/

Per segon any consecutiu, la Comunitat Palestina de Catalunya, Sodepau i la Xarxa d'Enllaç amb Palestina organitzen entre el 16 de maig i el 16 de juny a diferents ciutats i pobles de Catalunya una trentena d'activitats culturals per apropar la cultura i l'art palestí a la societat catalana. Amb el nom de "Benvinguda Palestina", aquests col·lectius solidaris amb la causa del poble palestí impulsen una campanya de sensibilització sobre els devastadors efectes de l'ocupació israeliana i el conflicte armat a l'Orient Mitjà. Mitjançant l'apropament a la complexitat, la riquesa i la profunditat històrica de la seva cultura, proposen l'exercici de la pressió política des de la societat civil catalana

per l'establiment d'una pau justa i duradora a Palestina.

"Benvinguda Palestina" proposa un programa de teatre, fotografia, cinema, circ i art que circularà fins al 16 de juny per Barcelona, Girona, Vilafranca del Penedès, Sant Cugat del Vallès, Esparraguera, Riudebitlles, Gelida i Tarragona. Entre les cites més destacades, l'espectacle *Enderroc*, de la companyia Trans-Formas, que narra la peripècia de Rowa, una dona palestina que ha hagut de tornar a casa de la seva família després que l'exèrcit israelià enderroqués la seva casa i detingués al seu marit. Narra el dia a dia d'una família palestina en constant emergència social.

Circ de Nablús

Una altra proposta destacada és la presència del circ Assirk Assaghir de Nablus, un grup de

voluntaris palestins que fan espectacles de circ per als nens necessitats. El grup es va crear el 2004 amb el suport del circ Cabuwazi de Berlín, i del projecte Esperança de Nablus. Tots els seus membres són estudiants universitaris d'aquesta ciutat palestina, amateurs però cada cop amb més experiència.

En l'àmbit de les produccions cinematogràfiques, al llarg del cicle es projectaran en diversos espais els films *Intervención divina* (2001), de Elia Suleiman, el documental *Soñar en Nablus* (2006), de Sergi Sandúa i Carlos Delfa, *Sin piedras* (2005), de Quim Fuster i Pau Itarte, *Els nens d'Arna* (2004) de Juliano Mer Khamis i *Venganza por uno de mis dos ojos* (2005) de Avi Mgrabi.

Ajudar a ben morir

ELISABETH KÜBLER-ROSS: 'ACOMPANYAR A MORIR'

GÈNERE: DOCUMENTAL | NACIONALITAT: SUÏSSA

DIRECTOR: STEFAN HAUPT | ANY DE PRODUCCIÓ: 2002

DURACIÓ: 98 MIN. | ESTRENA: 25 DE MAIG

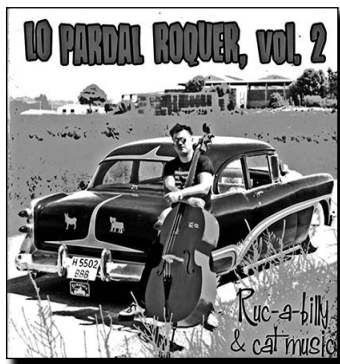

Blanca Balanyà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Elisabeth Kübler-Ross va ser la primera psiquiatra que va descriure les fases de la mort: pànic, negació, depressió, pacte i acceptació. La psicologia del moribund que va racionalitzar aquesta metgessa suïssa va crear escola i les seves consideracions, publicades per primer cop l'any 1969, la van fer mundialment famosa. La seva obra literària parteix de les seves experiències amb pacients moribunds, i sobre tot això ha versat la seva existència: en ajudar a morir amb dignitat.

Va tenir una vida inusual: va néixer amb poques probabilitats de sobreviure, la tercera bessona en la Suïssa dels anys vint. Va estudiar medicina malgrat la negativa de la seva família i va lluitar per ser reconeguda com a dona metge, primer, al seu país, i després com a psiquiatra als EUA. Kübler-Ross escriu sobre la mort per desestigmatitzar-la i humanitzar-la. Què passa, però, quan és ella mateixa la que s'enfronta a la pròpia mort? Aquesta és la història que ens explica el director Stefan Haupt. Quan va viatjar l'any 2002 fins a l'hospitall on vivia, la va trobar immobilitzada en un

llit, esperant el final sobre el que tan havia escrit. Gran part del film se centra en una entrevista personal a una moribunda Elisabeth a la seva casa d'Arizona. Com viu els darrers dies de la seva vida, com valora la seva carrera i com s'enfronta a la pròpia mort. La veiem impedida, gairebé immòbil, deprimida i empenyada davant dels problemes per acceptar la seva anunciada mort. Per aquesta pionera de l'estudi de la mort, abandonar la forma física terrenal suposava haver completat un aprenentatge.

Lo Pardal Roquer

VOL. 2. RUC-A-BILLY & CAT
MUSIC
(DISCMEDI)
ROCKABILLY

El músic lleidatà David Esterri presenta el segon volum del que voldria fos la tetralogia fundacional del rockabilly en català. El tupé, les patilles i la passió pel rock'n'roll més genuí han contribuït a alimentar el mite d'aquest veí d'Alpicat, que col·labora en les formacions d'El Fill del Mestre o Xavier Baró i amb el Conjunt Badabadoc de Carles Belda. En aquest segon disc, Lo Pardal incrementa el nivell de canya de les cançons,

com "Sóc de l'oest", on reivindica la realitat de Ponent enfront del centralisme pixapí. Un to guerrer que Esterri creu intrínsec al caràcter del rock. Com a perles, si al primer treball ja hi trobàvem una curiosa versió d'"El cant dels ocells" ("El cant dels pardals"), ara Lo Pardal s'atreveix amb "Cançó del raier" i "Baixant per la font del gat". Tot un personatge que mereix ser més que una anècdota en l'ensopit panorama del rock en català. BLANCA BALANYÀ

Marat-Sade

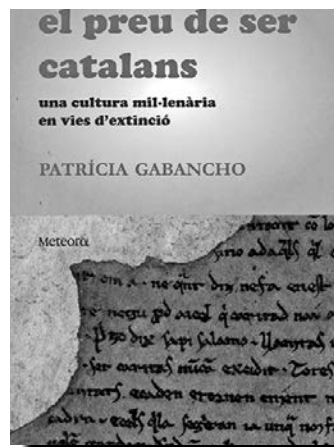
AUTOR: PETER WEISS
VERSIO: ALFONSO SASTRE
DIRECCIÓ: ANDRÉS LIMA
CENTRO DRAMÁTICO
NACIONAL I COMPANYIA
TEATRAL ANIMALARIO
TEATRE TÍVOLI

Un grup de bojos preparen una obra de teatre com a part d'una experiència terapèutica. El text escrit pel Senyor de Sade (abans marquès) relata l'assassinat de Marat i els dies més turbulents de la revolució francesa. Però tot això no és sinó una excusa perquè Peter Weiss llenci una sèrie de preguntes al convuls escenari polític i artístic dels anys seixanta. Preguntes que, per més que intentin ser obviades, conti-

nuen tenint plena vigència: És possible fer una revolució? Què significa exactament això? Justifica matar milers, el fet de salvar milions? Quin ha de ser l'efecte de la revolució en la vida quotidiana? O hi hem de renunciar per "viure la vida"? I per sobre de tot, uns "bojos" dient les veritats que els "sans" no s'atreveixen a dir... Al final, qui està boig? El ciutadà o la ciutat? JOAN CANELA

'El preu de ser catalans Una cultura mil·lenària en vies d'extinció'

PATRÍCIA GABANCHO
METEORA, 2007

Un futur negre és el que pinta l'escriptora Patricia Gabancho per a la cultura catalana. L'obra d'aquesta argentina afincada de fa anys a Catalunya és ja un petit best seller de l'assaig polític sobre catalanisme. Un memorial de greuges que no deixa indiferent el lector, perquè trenca molts tòpics i parla sense embuts de qüestions sempre delicades. Per exemple, la no integració de la immigració espanyola dels guetos de l'extrarradi barceloní, quan Catalunya sempre s'ha venut com a "país d'acollida". O del fals multiculturalisme de la que fa gala l'Ajuntament de Barcelona, que inclou totes les cultures menys la catalana. O de la

poca ambició que han tingut fins ara els governs de la Generalitat per convertir la catalana en una cultura de masses capaç de sobreviure a l'embat de l'espanyol i l'anglès. Negant el tòpic que diu que tota la cultura que es fa a Catalunya és catalana es faci en la llengua que es faci, Gabancho parteix del punt que cal acceptar que aquest és un país on conviuen multitud de cultures, amb l'especial predomini de l'espanyol i, després, la catalana. I conclou que la segona no sobreviurà l'embat de la globalització i les noves migracions si no esdevé una llengua útil per a les relacions socials. ROGER PALÀ

'Orgullo de raza'

DVD
(SUEVIA FILMS, 1955) | DIRECTOR: DOUGLAS SIRK | GUIONISTES: W. R. BURNETT I OSCAR BRODNEY,
SOBRE LA NOVEL·LA DEL PRIMER INTÈPRETS: ROCK HUDSON, BARBARA RUSH, JEFF MORROW, KATHELEEN RYAN | DURADA: 92 MINUTS | IDIOMES: VOSE (ANGLÈS), VE | MATERIALS AFEGITS DESTACATS: LLIBRET DE 32 PÀGINES AMB TEXTOS I FOTOGRAFIES DEL FILM.

Peculiar pel·lícula d'aventures amb tocs de comèdia romàntica i cert aire de western, *Orgullo de raza* narra amb evident simpatia les peripècies de diversos insurgents irlandesos que sabotegen i roben soldats i aristòcrates anglesos per millorar la condició dels nadius, a l'estil de la colla de Robin Hood. Douglas Sirk, exiliat alemany a Hollywood que seria més conegut per melodrames com *Imitación a la vida*, va posar la seva competència al servei d'un film menor però vistós, rodat en Cinemascope, que idealitza la resistència irlandesa i els valors estereotípics d'aquest poble –la força, la tossuderia, la fidelitat–, amb els anglesos en un segon pla, quasi sense identitat. Curiosament, el títol espanyol del film –de l'època franquista– és *Orgullo de raza*, en una estranya mostra de simpatia davant els nacionalismes oprimits. IGNASI FRANCH

RECOMANEM

DISSABTE 26
CONCERT D'INAUGURACIÓ DE LA F.E.C.S.A
16 h c/Barberà nº 81, al costat del Mundo Caníbal.
RENFE: Cerdanyola del Vallès

Desde l'assemblea d'okupes volem informar de l'inauguració del nou centre social F.E.C.S.A. (Figa Elèctrika Centre Social Alliberat) que consistirà en un concert amb grups locals i d'altres comarques. Els grups que tocaràn són: La Purria, Pisando Güevos (punk-Ripollet), The morrikos vs el suelo (punk-Sabadell), Malestar Social (punk-hardcore-Cerdanyola), El Nervio, Kop de fona (punk Mallorca), East end boys (punk-oi! Cerdanyola)
Entrada: 2 euros

EXPOSICIÓ DE DIBUIXOS DE J. KALVELLIDO
TOTS ELS CAPS DE SETMANA DE JUNY I JULIOL
Al Pub La Cova. c\ Cebolleria s/n, a Cervera

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

DIJOUS 24

Taller de malabars
10:30 h CSOA La Fibra
Plaça Doctor Cusachs s/n
Rocafonda - Mataró
Cercanies Renfe i despres autobus 3
I zona de circ oberta
Mira també:musaik.net

Del roig al blau a Tarragona
19 h Casal Popular Sageta de Foc
C/Trinquet vell 15 (Tarragona)
Xerrada sobre el BLAVERISME i posterior projecció del film "DEL ROIG AL BLAU", de Llorenç Soler; 2004. 97 minuts.
La transició política va propiciar l'escenari adient per fer esclatar el conflicte al voltant de la identitat dels valencians que hauria de condicionar el seu futur democràtic.La formulació d'una nova concepció nacionalista de la valencianitat, assumida per part de l'antifranquisme, va col·lisionar amb l'arrelat regionalisme defensat pels sectors socials més conservadors, tot desencadenant un dels episodis més convulsos de la recent història valenciana. En un terreny guanyat per la visceralitat, la irracionalitat, la manipulació i la demagògia, uns i altres van tractar d'adaptar-se a les circumstàncies per tal d'assegurar-se el seu espai a la nova societat que s'albirava.
www.sagetafoc.cat

OAXACA RESISTE!
Tod@s somos OAXACA
20 h ESPAI OBERT
Violant d'Hongria 71 1er
A un any de la repressió al poble d'Oaxaca, APPO es manté en lluita. Xerrada amb Jacqueline López Almazán i José Luis Díaz Franco, de la CODEP (Còmite para la Defensa de los Derechos de los Pueblos) de la APPO.
Mira: mexicansenresistenciabcn.blogspot.com

DIVENDRES 25

[Jornades autogestió de la salut]
Xerrada sobre l'antipsiquiatria
19 h Ateneu popular de l'Eixample
Passatge conradí nº 3 (rosselló/Sicília) L5
Sagrada Família L4 Verdaguer
"Qui és el boig?". Present, passat i futur del moviment antipsiquiatria amb el psicoanalista Manuel Baldiz

3r Aniversari
Assemblea de Joves de Sants
18 h a la capella del CSA Can Vies
C/ Jocs florals, 42
Exposició dels 3 anys de lluita al barri + pica-pica. 19h. Taller de bastons a càrrec de la Colla Bastonera de Sants. 20h. Presentació a Sants de la campanya nacional de la CAJEI: "Ni especulació ni destrucció, el jovent en defensa del territori". 21h. Sopar popular d'aniversari. I a continuació festa amb punxadiscs.

DISSABTE 26

Jornades Alliberament Animal
Tot el dia. Ateneu Llibertari de Sabadell i CNT
Passatge Edgard Riccetti nº18, al costat de la Plaça Marçet i a 10min de Renfe Centre i Catalans Rambla. 18.30h Documental + debat. Earth Lings a l'Ateneu, després hi haurà tapeo vegà.
Mira: ateneullibertaridesabadell.blogspot.com

Canto a la Vida por Colombia
Tot el dia. La Farinera del Clot
Plaça de les Glories
Jornada artística i cultural per cantar per la justícia i la pau de Colòmbia. 12:00 Concert Grupo Maroma. 13:00 Taller de Collage. 13:30 Taller de Cómic. 14:00 Contes. 14:30 Bauma – Música Folk. 17:30 Chucho Díaz.- Cantautor. 18:00 Daniel Higiénico- Cantautor- Poeta. 19:00 Colectivo X-Y Mutación- Performance sobre libertad identitaria. 19:30 Pa Lo Que Sea. Pasacalles. 20:30 Lekue Yuk Elele. Funky Fusión. 21:30 Sakapatú- Música Afroperuana. 22:30 Pasajeros –Canción propuesta. 23:30 Buritaca 200- Música Afrocolombiana. 12:30 Ché Sudaka – Música Ska.
Mira també:cantoalavida.wordpress.com

Concert Jove
Festes Majors de Prosperitat
22:30 h Plaça Àngel Pestaña Via Júlia L.4
Prosperitat – Nou Barris.
Lendakaris Muertos + Answer
+ Igitaita + Stoy Ke Trino

DIUMENGE 27

Jornades Energies Renovables
Tot el dia Ateneu Llibertari de Sabadell
Passatge Edgard Riccetti nº18
17.00h Xerrada pràctica, Energies renovables i agrocombustibles amb materials reciclats + Berenar Popular a l'Ateneu
Mira: ateneullibertaridesabadell.blogspot.com

Passi de vídeo contra l'especulació
18 h CSA Can Vies. Jocs Florals 42
El diumenge 27 de maig l'Assemblea de Joves de Sants farem uns passis de vídeos amb la temàtica de la campanya nacional de la CAJEI, contra l'especulació i en defensa del territori i de l'okupació. Serà a partir de les 18h al CSA Can Vies. Us hi esperem!

DILLUNS 28

Presentació del conte
"Amado príncipe"
19.30 h Llibreria Pròleg
Dagueria 13, Barcelona
Escrit per Cristina Mompeat i guanyador del darrer concurs de relats breus de dones "Paraules d'Adriana". Presentarà l'acte Isabel Franc, escriptora. La lectura anirà a càrrec de Mont Plans, actriu. Amb la presència de l'autora i de Viki Bernardet, presidenta de FADA, Associació per a l'Assessorament i la prevenció dels abusos sexuals a menors.

Gnu-linux : Llenguatge Latex
20:30 h CSOA La Fibra
Plaça Doctor Cusachs s/n renfe a Mataró i despres autobus 3 (parada Cap Peru)
Com escriure textos, projectes i exàmens amb aquest llenguatge.
Mira també:musaik.net/hl

DIMARTS 29

[Jornades autogestió de la salut]
Documental "Urgences"
20 h Ateneu popular de l'Eixample
Passatge conradí nº 3 (rosselló/Sicília) L5
Sagrada Família L4 Verdaguer
"Aquí no surt George Clooney". Projecció del documental "Urgences" de Raymond Depardon. Psiquiatra i Policia són un matrimoni molt ben avingut.

DIMECRES 30

Defensa personal per a dones
20 h CSOA La Fibra
Plaça Doctor Cusachs s/n
Rocafonda - Mataró
Cercanies Renfe i despres autobus 3
Mira també:musaik.net

SORTIM DE CASA

DISSABTE 26
CASSOLADA PEL DRET A L'HABITATGE
22 h. Plaça Sant Jaume, Barcelona
I també a la teva vila, mira:
http://bcn.vdevivienda.net/

DISSABTE 26
CONVOCATÒRIES CONTRA LA REPRESSIÓ
Des de l'Assemblea d'Okupes de Barcelona i diferents col·lectius antirepressius s'està plantejant organitzar casolades i concentracions durant la jornada d'abstenció per tal de protestar davant l'actuació del Departament d'Interior. Cas Pòrtulas, agressions amb el Kobutàn, pallisses a comissaria, etc....
Estigueu alerta i prepareu les cassoles!!!

DISSABTE 26
MANIFESTACIÓ PER LA LLIBERTAT DE NÚRIA PÒRTULAS
18h. Davant la Sotsdelegació del Govern a Girona (com cada quinze dies).

DIVENDRES 25
A LES 20H AL MUSEU DE L'ART DE LA PELL, A VIC
JORNADES "EL FUTUR PASSA PEL DECREIXEMENT?"

AQUESTA SESSIÓ GIRARÀ ENTORN DEL MODEL DE CONSUM DE LA SOCIETAT OCCIDENTAL I CONSTARÀ D'UNA PART TEÒRICA EN FORMAT XERRADA I UNA PART MÉS PRÀCTICA. XERRADA: CANVIAR EL SISTEMA DE NECESSITATS I REDEFINIR LES NOCIONS DE RIQUESA I BENESTAR. L'IMPERATIU DE REDUIR L'IMPACTE ECOLÒGIC DE LES ACTIVITATS HUMANES REQUEREIX UN CANVI DEL SISTEMA DE NECESSITATS HUMANES. CAL ACONTENTAR-SE AMB MENYS RECURSOS (FINS I TOT DESPRÉS D'HAVER MILLORAT EN ECO-EFICIÈNCIA), I AIXÒ VOL DIR FER ESFORÇOS PERQUÈ TOTHOM PUGUI ACCEDIR ALS MÍNIMS NECESSARIS I ALHORA REDEFINIR LES NOCIONS DE RIQUESA I BENESTAR.

NO OBLIDEU...

La indirecta

L'ENTREVISTA // MIQUEL GIL, CANTANT

“Ells em diuen a mi terrorista, i jo els dic directament feixistes”

És músic i cantant, ara en solitari, però durant molts anys amb el grup folk valencià Al Tall. Va néixer a Cata-roja, a la comarca de L'Horta. Després d'anys aprofundint en la música tradicional i el folk valencià, va canviar de registre per convertir-se —amb els discos *Orgànic* i *Katà*— en un referent europeu de les músiques del món amb seu al Mediterrani. Miquel Gil és ros, d'ulls clars i valencià, però canta en català saetes, fandangos i altres pals del flamenc com si fos un autèntic gitano andalusí. Després de presentar el seu nou disc, *Eixos*, a la Fira de la Música de Carrer de Vila-seca, el cantautor valencià es presenta a L'Auditori de Barcelona el proper 24 de maig. Ja té cinquanta anys, però diu, “segueixo donant guerra”.

☞ Sergi Picazo
/entrevista@setmanaridirecta.info/

Quin Miquel Gil hem d'esperar als concerts de presentació del teu nou disc? Si *Orgànic* era terra i *Katà* era subsòl, jo espero que *Eixos* sigui vent i aire. M'apetia obrir finestres i portes perquè corregués aire fresc. He volgut jugar amb textures i colors diferents i espero que el públic trobe sonoritats noves... Si hem de fer sempre la mateixa cosa, tal volta seria interessant dedicar-nos a l'agricultura i llaurar el camp cada dia. Però, ja que ens dediquem a això de la música, anem a tirar-li una mica d'imaginació i a reinventar-nos.

“Si hem de fer sempre la mateixa cosa, tal volta seria interessant dedicar-nos a l'agricultura”

Aquests nous vents són del Mediterrani, del País Valencià, o d'on? Tota la matèria primera és la de sempre, és el codi tradicional. Te trobaràs garrotins, seguidilles, fandangos, jotes, cançons de bressol... Però la cosa canvia a l'hora de tractar tota aquesta música tradicional.
Has seguit, doncs, investigant en la música d'arrels? No! Jo no he investigat mai. Jo no sóc un vampir d'aquells que investiguen. Jo començo a treballar en el moment en què la gent que fa recuperació de la música tradicional ha acabat la seva feina. Jo no sóc un investigador, sóc un músic vulgar i corrent. Em quedo amb els ingredients musicals, i només els

Juan Miguel Morales

barrejo amb un toc personal. Jo poso sobre la música tradicional coses meves o coses que vénen influenciades per gent com Lou Reed o Camarón de la Isla, que m'han marcat molt musicalment.
Barrejant local i global? Vivim en una aldea global. La música ens serveix per acostar-nos a altres cultures i és un mecanisme ideal per intercanviar informació i comunicar-nos. Jo, evidentment, busco aquest apropament al món des de la cultura catalana.
Defineix-me la situació de la cultura catalana al País Valencià amb una sola paraula. Està en una situació momentània... O, potser, diria conjuntural.
Per què? Senzillament, el problema és que mana un partit que s'ha escorat moltíssim cap a l'extrema dreta.
I la cultura sempre necessita l'esforç i ajuda de les institucions, no? Això ho tenim clarament en contra. Els governs valencians són, en l'actualitat, absolutament enemics de qualsevol cosa que soni a catalana. Ells em diuen a mi terrorista pel fet de ser lliurepensador, d'esquerres, o per reconèixer-me dintre de la cultura catalana, i jo els dic directament feixistes. Intentar vetar un canal de televisió com és TV3, o un esforç col·lectiu audiovisual com el documental *Ja en tenim prou* és propi d'un deixeble *baratillo* de Goebbels.
La relació cultural entre Catalunya i el País Valencià passa per

moments difícils a causa del govern del PP? La cultura valenciana no s'entén sense la catalana. Nosaltres, com a veïns del sud, aportem una vessant més andalusí, més surenysa i que conviu molt bé amb aquest vessant occità o europeu que podria suposar el Principat. No s'entendria pas la cultura catalana sense el País Valencià, i alhora la cultura valenciana no s'entén sense el Principat o sense les Illes. Musicalment, els punts de connexió que jo i les meves cançons tenim amb les Illes Balears són el 99'9% perquè ho compartim gairebé tot. Compartim idioma... compartim moltíssim amb Catalunya i Balears. Si hi ha un problema entre València i Catalunya és un problema de polítics, no de la gent.
I la relació entre les ciutats de València i Barcelona? No heu de confondre mai la ciutat de València amb el País Valencià: és molt diferent. Les comarques del país són molt fortes, amb institucions pròpies i un fort moviment d'agrupacions socials que no responen a l'estereotip que des de Catalunya es té del País Valencià. Tu no pots anar a una persona de Morella o de Benicarló i dir-li que “els catalans no són els teus cosins germans”, que “els catalans us volen fotre la paella” o que “els volen conquerir per sempre”. Es quedaria flipant i et diria que “tinc mitja família al Principat” i que “estàs boig”. Els senyorets de Va-

lència sempre han sigut una altra història. Ja ho deia Joan Fuster, “el gran problema del País Valencià és que no té una capital”. València té els diners i els mitjans de comunicació, però no sap ser capital. Són un milió d'habitants inconnexos que no saben fer d'esponja del país que tenen al voltant. Els presidents del País Valencià no tenen cap altre interès que ser ministres a Madrid. I per això nosaltres, moltes vegades, ens hem de referenciar abans amb Barcelona que amb València.
Després de dotze anys de Partit Popular, com respira el País Valencià? Conjunturalment, vivim en un país desfet. És una mica *heavy*! Un exemple: no tenim aigua suficient, ni per les persones ni per l'agricultura, i ens van a estacar dos-cents camps de golf i 4.000 xalets adosats a cada un d'ells. Al meu poble, que té 22.000 habitants, volen fer una reforma urbanística per plantar 30.000 habitants més. La costa la tenim desfeta, i ara van a per l'interior. Estem fotuts, estem fotuts!
Recentment, el Parlament Europeu ja va denunciar la política sobre el territori al País Valencià. Sí, però aleshores els governants ens diuen: “*Es que nos tenéis manía a los valencianos. Los catalanes, los ingleses y los franceses nos tienen manía!*”. Jo, en canvi, pensaria que si tots ens critiquen, caldria que ens ho fem veure. Tanmateix, és fàcil manipular aquest tipus de sentiments patriòtics, i això els ha donat molt bon resultat electoral.
Veus una possibilitat de canvi amb les eleccions autonòmiques del 27 de maig? Hi ha una possibilitat com no l'hem tenguda mai. Fins ara, l'única opció era entre el PP i el PSOE. Ara, el PSOE pot no tenir més remei que considerar altres sensibilitats dintre del país i pactar amb el Bloc i Esquerra Unida del País Valencià. Fins ara el PSPV-PSOE ha funcionat en clau estatal, com a polítics d'una regió i de tres províncies, i queda demostrat amb la seva actitud malvenent l'Estatut després d'un pacte amb el PP. Ara hi ha una possibilitat de canviar tot això i influenciar en la política real... Si no l'aprofitem, no sé quants anys hauré d'esperar a tenir una opció com aquesta. Ara la tenim, i qui s'hagi de mullar que es mulle. Jo em mullo i estic fent campanya pel Compromís del País Valencià.
Com veus la vitalitat de les lluites del País Valencià? Molt bé! Vosaltres, a Catalunya, necessiteu subvencions per moure-us. Nosaltres, al País Valencià, ens movem més precàriament, amb menys pasta i més imaginativament. Tenim les institucions absolutament en contra, i això ens dona un gran bagatge. ☘

Afegiu comentaris

☞ Matthew Tree
/opinio@setmanaridirecta.info/

Ara gairebé no hi ha cap plana web informativa que no doni a qualsevol lector l'oportunitat d'afegir el comentari que cregui adequat sobre qualsevol notícia. En teoria, això representa un pas més cap a la llibertat d'expressió. A la pràctica, ha esdevingut una oportunitat perfecta perquè tots els intolerants paranoics crònicament malinformats del continent treguin les seves dèries imbècils a la llum del dia. Quan es tracta d'un tema especialment sensible, els resultats fan una pena que fa caure de cul. Per exemple, a la plana Petition Spot, un manifest crític amb els aspectes més totalitaris de l'Islam, signat per dissidents musulmans reformistes com ara Salman Rushdie i Irshad Manji, va quedar totalment invalidat pels “comentaris” infumables afegits a sota per vés a saber quins cretins (“mort a tots els musulmans” va ser una de les interpellacions més suaus).

Afegir comentaris en una plana web ha esdevingut una oportunitat perfecta per tots els intolerants paranoics

És més, quan l'*Avui* va penjar el vídeo ultraxenòfob del PP de Badalona, de cop i volta, va rebre un munt de comentaris racistes, tots fets en un català d'ortografia demencial i tots signats per “un català”, “un independentista”, etcètera. No pot ser —en aquest cas— que es tracti d'infiltrats que volen “demostrar” que els *indepes* catalans són una colla d'ultradretans? De fet, no es poden fer manipulacions semblants a qualsevol llista de comentaris, sobre qualsevol tema? Diria que no hem vist res encara...

PUBLICITAT

(la pel·lícula)